

АЛ ТОРО
КОТАРАКЪТ И СПАСЕНИЕТО
НА АВРЕЯ

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Завъртях се по гръб и се втрених в тавана. Оскъдната светлина от единствената свещ и масивните камъни, от които беше изградена стаята, ме караха да се чувствам сякаш съм в тъмница, издълбана на десетки метри под някой замък, а не в една от десетината килии на централната Карсепска префектура. Уморен от тежкия ден и заситен от обилната вечеря, несъмнено издействана ми от капитан Веялс, притворих очи и неусетно спомените нахлуха в главата ми като океан в потъващ кораб. Бяха ясни и живи, въпреки няколкото дълги години, изминали от тогава, и факта, че дори не бях навършил четиринадесет по онова време. Мястото, на което Гобин ме прати, не бе много различно от това тук. Сигурно помня всичко така добре, защото тогава за първи път имах собствена мисия, в която трябваше да се оправям без помощта и напътствията на чичо ми.

* * *

Беше ранна есен, някъде към края на септември или началото на октомври. Преди седмица бяхме отседнали в една от къщите на братството в Гами и аз не бях излизал от тогава, а Гобин — той почти не се прибираще. Предната вечер отиде да изпълни същинската част на мисията и още не се беше върнал, но въпреки забавянето му не се чувствах притеснен.

Както винаги, пердетата бяха плътно спуснати и пред двата прозореца на малката стаичка. Въпреки че беше сумрачно, аз се взирах упорито в една от тренировъчните ключалки и се опитвах да я отключа с телчета. Този занаят беше нов за мен и все още го намирах за изключително приятно занимание, с което запълвах времето между сутрешната и следобедната си тренировка.

Бравата прищрака тихо, вратата се отвори и някой влезе в стаята зад мен. Без да се обръщам, знаех, че е чичо, никой друг не можеше да

отключи и да влезе толкова бързо и същевременно безшумно.

— Как мина? — попитах.

Той не ми отговори, заключи, надникна през прозореца почти без да разклати завесите и седна на леглото срещу мен.

— Слушай, нямаме никакво време!

Хвана ме за раменете и започна да обяснява бързо с равен тон, като на моменти спираше, за да си поеме въздух. Изглежда бе бързал насам и се беше задъхал.

— Цялата задача е била постановка. Имаме предател в групата. Нещата отиват много на зло и трябва веднага да се погрижа за някои работи. Не знам на кого мога да разчитам, а не мога да свърша всичко сам. Този път трябва да ми помогнеш. Имам задача за теб, безкрайно сериозна.

Само кимнах. Гобин беше винаги спокоен, независимо от това колко напечена е ситуацията. Сега виждах, че е притеснен, и това ме плашеше неимоверно много.

— Освен това, трябва да изчезваме от тук. Мястото вече не е сигурно, стражите ще пристигнат всеки момент. Ако случайно не са разбрали за къщата, ще пратя някой да вземе багажа, когато нещата се поуталожат, но се съмнявам. Слушай сега какво трябва да направиш. Тази нощ заловиха един от моите най-доверени приятели — жена на име Аврея. Ако я видиш, не можеш да я объркаш. Косата ѝ слиза под кръста и е по-черна от гарванови пера. Красива е... много. В града има само няколко префектури, в които могат да я държат — според мен е или в централната, или в тази край южната порта. Трябва да я откриеш, да проникнеш в префектурата и да ѝ занесеш това.

Той ми подаде малка стъкленица с оранжева течност и коркова тапа, дълга почти колкото самата стъкленица. След това се изправи, отиде до прозореца и отново погледна навън.

— Сигурно ли е, че това ще ѝ е достатъчно да избяга? — попитах.

— Да... — той ме погледна в очите и замълча за момент. — Сигурно е. Тя е много важна... За братството... и за мен. Ще се справиш ли?

— Разбира се. Какъв е планът?

— Няма план. Ето, вземи. Сто са — Гобин подхвърли кесия с монети до мен. — Трябва да стигнеш до нея още тази вечер! Забавиш

ли се — ще бъде късно. Ако всичко мине добре, ще те чакам пред онзи кладенец, за който се разбрахме. Утре сутринта, по изгрев... — отвори вратата и спря за момент на прага. — Успех! Вярвам в теб.

Преди да кажа каквото и да е, чичо излезе от стаята.

ПРАВИЛА НА ИГРАТА

КАКВО Е КНИГА-ИГРА

Този тип книги се различава от останалите с това, че читателят не е просто статичен наблюдател на нечия история или приключение, а сам поема ролята на главния герой. Читателят взема решенията във всяка ситуация, в която героят е изправен пред избор, определя неговото поведение и характер, действия, диалози и по този начин решава съдбата му. Сюжетът на една книга-игра се развива различно при всяко изиграване, в зависимост от направените избори. Поради тези си особености, тя не се чете праволинейно, от първа до последна страница, както обикновените книги. За да проследи историята, чийто ход читателят сам определя, той трябва да следва указанията в края на всеки епизод.

ЕПИЗОДИ И УКАЗАНИЯ

Книгата-игра е разделена на епизоди, чиито номера са дадени в тяхното начало. Всеки от тях завършва с препратка към друг такъв. Тя винаги е дадена със сочещ надясно триъгълник (►) и указание за преминаване на следващия епизод. Когато читателят достигне до такава препратка, той не трябва да продължава да чете следващия по номер епизод от книгата, а вместо това да отиде до началото на посочения епизод и да продължи четенето от там.

Изборите в играта са маркирани с този символ: (◻). Когато той фигурира в някой епизод, играчът трябва да избере един от възможните варианти и да последва препратката, която му съответства. В някои случаи тези разклонения зависят от по-ранни избори на играча и той просто трябва да отговори на зададения въпрос.

След ромбовидния символ (◆) следва текст, който не е част от историята на книгата-игра. Той може да бъде въпрос към играча или игрална инструкция, която той трябва да изпълни.

ПРИМЕРИ:

◆ Премини на ► Епизод 26
(Инструкция и препратка към епизод 26)

◆ Запиши си кодова дума „вълна“
(Игрална инструкция)

Мислих дълго по въпроса и накрая взех решение:

◻ Да остана ► Епизод 56

◻ или да избягам ► Епизод 66

(Избор на играча; играта продължава или на епизод 55, или на епизод 66, според неговото решение дали да избяга)

◆ Имаш ли кодова дума „череша“?

Да ► Епизод 25

Не ► Епизод 30

(Разклонение без избор; играчът проверява дали има записана кодова дума „череша“ в дневника и отива на съответстващия епизод (25 или 35))

КОДОВИ ДУМИ И ДНЕВНИК НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

В [дневника на тази книга-игра](#) има четири графи, които са важни за играта — „кодони думи“, „предмети“, „пари“ и „умения“. Първите три от тях се използват съвсем просто — когато в книгата има инструкция за промяна в някоя от тези графи, читателят трябва да отразява тази промяна. Записаното в „пари“ и „предмети“ съответства на неговата текуща екипировка, а „кодони думи“ отразяват определено събитие и са нужни на книгата-игра, тъй като историята зависи от предходни събития.

Попълването на графите „име на читателя“, „дата“ и „оценка“ не е задължително — те са просто за спомен от изиграванията. Графа „бележки“ също е единствено за удобство на читателя — в нея той може да си води записки.

[Дневникът на приключението](#) се намира в края на книгата. Предвидени са дневници за три изигравания, но вместо тях може да бъде ползвано всяко листче хартия, което попадне на читателя.

ИЗБОР НА УМЕНИЯ

Главният герой в тази история е все още съвсем млад и далеч не е достигнал съвършенство в уменията, на които го обучава неговият наставник Гобин. Преди да преминеш към началото на книгата, трябва да избереш две от уменията, които героят да е овладял на по-високо ниво от останалите. Имаш избор между следните умения:

— **Ориентация в града** — способността на героя да намира източници на информация, стоки на по-евтина цена или по-специални такива, да проследява някого в градски условия и други подобни;

— **Катерене** — подобрява способността на главния герой да се катери — по дървета, скали, стени и каквото и да било друго;

— **Акробатика** — повишава способността на героя да отбягва вражески атаки и да се изплъзва покрай противниците си по зрелищен и ефективен начин;

— **Прикриване** — това умение обобщава в себе си способностите на героя да се промъква незабелязано и да се прикрива максимално добре, както по време на движението си, така и на място;

— **Заблуда** — способността на героя да блъфира майсторски и уместно за дадена ситуация, както и да се дегизира;

— **Бой с ножове** — бойно умение, подобряващо способностите при хвърляне на всички оръжия от клас „ножове“ и за близък бой с тях — кинжали, ками, кукри и т.н.;

— **Стрелба** — бойно умение, подобряващо способностите при стрелба с лъкове и арбалети; при тренировките за стрелба Гобин и Котаракът са специализирали изцяло на арбалетите;

Избери уменията си внимателно, тъй като те са важни за изпълнението на мисията и веднъж избрани, не могат да се променят до края на играта. След като си избереш, ги запиши в графа „Умения“ в дневника на приключението.

СТОЙНОСТТА НА ПАРИТЕ В КРЕЯ

Необходимо за играча е да бъде запознат със стойността на парите, за да може да прецени как да харчи разумно тези, с които разполага. В Крея се използват жълтици и сребърници, като една жълтица се равнява на сто сребърника. Средната дневна надница на работник е между тридесетина сребърника и жълтица и половина. Нощувка в странноприемница варира между двадесетина сребърника и жълтица, а вечеря би струвала пет-десет сребърника. За удобство на читателя разходите в сребърници са пренебрегнати и в дневника фигурира единствено графа „пари“, в която се отчита броят на жълтиците.

НАЧАЛО И КРАЙ НА КНИГАТА-ИГРА

В играта има няколко епизода, които завършват с думата (КРАЙ). При тях няма препратка към друг епизод, защото приключението на героя е завършило и ако този епизод не е последният в книгата-игра, в повечето случаи то е приключило с неговата смърт или неуспех. Когато читателят достигне до такъв епизод, той може да започне книгата-игра отначало и да пробва отново да я изиграе, опитвайки се този път да промени в своя полза нещата. Ако обаче не му се чете отначало цялото приключение и смята, че е объркал само последния си избор, то той може да се върне обратно на него и да вземе ново решение.

Началото на книгата играта е на епизод едно (1), така че драги читателю:

◆ Премини на ► Епизод [1](#)

ЕПІЗОДИ

1

Минаха двадесетина секунди, откакто Гобин излезе от стаята. Бях сам, превъзбуден и уплашен. Напрежението ме подтикваше да последвам съвета му и незабавно да изляза, но от друга страна осъзнавах, че тук имам доста полезна екипировка, която трудно ще си набавя иначе. Без да губя безценно време в колебание, реших:

- 11 *да изляза веднага, без да вземам каквото и да било* ► Епизод
- 31 *да грабна набързо най-важните неща и да тръгвам* ► Епизод

Настаних се на една пейка, която едновременно беше достатъчно отдалечена от префектурата и имаше идеална видимост към входа ѝ. Секундите се нижеха бавно, а наоколо беше почти пусто. Не знам колко време измина, откакто бях седнал на пейката, но ми се стори цяла вечност, поради бездействието и притесненията, че стражите пред входа могат да ме заподозрат. Вече възнамерявах да тръгна, когато отдалеч се чу конски тропот и след двадесетина секунди пред префектурата се спря черна карета със знаците на АрНам — „Аркадийските наместници на краля“. От каретата слезоха трима души с наметала. Не успях да ги видя добре, защото единият от тях спря поглед върху мен още от излизането си и аз веднага забих моя в земята, за да не привличам внимание. С периферното си зрение видях как ме огледа внимателно, каза нещо на останалите и след това тримата влязоха в стражевата сграда.

□ *Реших предвид интересното развитие на събитията да поостана още малко* ► Епизод **61**

□ *или да побързам да се махна оттук* ► Епизод **10**

Реших, че е време да огледам централната префектура. Намерих я лесно и се оказа съвсем наблизно. Първоначално преминах няколко пъти по улиците около сградата, стараейки се да не привличам внимание особено много. Зданието беше двуетажно, дълго поне четиридесет метра, с решетки на прозорците и с всичко на всичко два входа. Доколкото можах да преценя, задният се ползваше рядко. Вратата беше дебела и стабилна, а ключалката не изглеждаше кой знае какво, но ме притесняваше, че може да е залостена отвътре. Предният вход беше широко отворена двукрила врата, водеща към обширно преддверие. Не забелязах стража нито отпред, нито някъде вътре до вратата. Килиите вероятно се намираха под земята, без да имат каквито и да било прозорци и щеше да ми е много трудно да достигна до тях.

В сградата постоянно влизаха и излизаха всякакви хора, някои от които с брони, оръжия и емблемата на градската стража. Доколкото можех да преценя по оживлението, изглежда тази префектура изпълняваше доста разнообразни функции и вероятно тук беше съсредоточена администрацията и управлението на стражите в Гами. Повъртях се още малко и реших да се върна към останалите задачи от подготовката. Седейки отвън нямаше да мога да разбера повече, а влизането вътре ми се струваше неблагоприятно.

◆ *Върни се на* ► **Епизод 20**

Без колебание извадих лечебния еликсир, отпуших тапата и го изгълтах. Тялото ми се разтрепери от силната отвара и само за секунди раната се затвори и зарастна. Благодарих се на Филеной, че разполагах с тази придобивка, защото без нея бях загубен. Нямах и намерение повече да търся нелегалните стоки. Рискът бе твърде голям.

♦ *Извади си десетте жълтици, които останаха в противника ти, запиши си кодовата дума „княз“ и премини на ► Епизод 20*

- ◆ *Владееш ли уменията „Ориентация в града“?*
- *Да* ► Епизод **15**
- *Не* ► Епизод **27**

— Търся Стената — казах твърдо и сложих една жълтица на тезгяха пред него.

Той погледна монетата навъсено, после се взря в мен и каза гневно:

— Абе я да се махаш от тука, лапетия с лапетия! Ше ти дам една стена сега на тебе, само гледай к'ва стена ще ти дам!

Кръчмарят тръгна да заобикаля плота, а в ръката му се бе появила дървена сопа. Взех си жълтицата и заотстъпвах.

— Чакай! — опитах се да го вразумя безуспешно.

Излетях през вратата панически. Той излезе след мен с бърза крачка, а аз хукнах да бягам, за да не ме докопа.

— Келеме с келеме! Само да съм те видял наоколо, ще те съдера от бой! — извика той подире ми.

Изглежда вече нямаше как да намеря Стената. Оттук нататък трябваше да се съсредоточа върху останалите неща, които мога да направя, за да се подготвя за спасението на Аврея.

◆ *Запиши си кодовата дума „принц“ и премини на ► Епизод 20*

За щастие добре бях запомнил къде да потърся стоките, които ми трябваха. Насочих се с бърза крачка към „специалния“ магазин.

◆ *Премини на* ► **Епизод 32**

Коридорът на втория етаж бе още по-тъмен от помещението долу, а в дъното му си бе направо мрак. Нямаше нито прозорци, нито свещи, нито фенери. Почуках на вратата, към която кръчмарят ме бе насочил и зачаках. „Влез“, отвърна женски глас от стаята. Напипах дръжката и отворих внимателно. Вътре не бе по-светло отколкото в коридора.

— Обядът скоро ще бъде готов — побързах да кажа.

— Влез и затвори вратата — прикани ме отново жената от тъмнината.

По гласа ѝ прецених, че е от елфическата раса. Направих крачка навътре и затворих зад себе си. Близко десет секунди седяхме неподвижни и безмълвни, докато очите ми не започнаха да привикват с мрака. Разпознах силуетите на човешка фигура, маса пред нея и стол, който вероятно бе предвиден за посетителите. Придърпах го и седнах. Тя носеше роба с качулка и въпреки тъмнината можех да усетя, че ме оглежда внимателно.

— Тук съм, за да говоря със Стената — започнах разговора аз, тъй като тя изглежда нямаше да го направи. — Ти ли си?

— Приличам ли на някой, който би носил такъв прякор? — отвърна тя с мекия си сладникав глас. — Стената не говори лице в лице с никого. Като говориш с мен, все едно си говорил с него.

— Добре тогава — казах след кратко колебание. — Жена на име Аврея е заточена в някоя от градските префектури, тук в Гами. Косата ѝ е дълга и черна. Само това знам. Трябва ми информация къде се намира.

— Ще ти струва двадесет жълтици — отвърна тя след кратка пауза.

Усетих по нотките в гласа ѝ, че не е добра идея да се пазаря за цената.

□ Ако имах парите, можех да платя ► Епизод **25**

□ Можех да ѝ обещаю да получи по-късно двойно повече от Гобин, както и неговата благодарност, в случай че тя ми помогне сега

► Епизод **52**

□ Или да ѝ кажа, че не мога да си го позволя и да си замина ►
Епизод **72**

Въпреки тясното пространство успях да се извъртя встрани от лявата му ръка, с която се опита да ме сграбчи. Така останах далече от дясната, в която държеше ножа. Кинжалът ми пък вече беше в моята. Забих острието в бъбреците му, после се възползвах от вцепенението, минах зад него и го намушках още няколко пъти в долната част на гърба. Бутнах го да падне на земята, изритах неговия нож, приведох се и избърсах моя в дрехите му. Пребърках го и си взех парите, взех и неговите. Седем жълтици. Станах, изплюх се отгоре му и с бърза крачка се отдалечих от мястото. Нямах и намерение повече да търся нелегалните стоки. Изглежда рискът бе твърде голям.

◆ *Прибави си седем жълтици (и си възстанови твоите десет, ако си ги извадил), запиши си кодовите думи „княз“ и „цар“ и премини на ► Епизод **20***

10

Едва изчаках тримата от АрНам да влязат, изправих се и се отдалечих от мястото — с бавна крачка до първия ъгъл, а след него — почти на бегом. Бях твърдо решен да не се връщам в тази част на града преди вечерта.

◆ *Запиши си кодовата дума „граф“ и премини на ► Епизод 20*

Прибрах кесията във вътрешния джоб на ризата си и излязох. Заклучих набързо вратата и се отдалечих от къщата с привидно спокойна походка. С периферното си зрение, обаче, непрестанно оглеждах всички минувачи, а нервите ми бяха опънати като тетива на арбалет.

Забързах крачка и минах няколко пресечки, докато не се убедих, че никой не ме следи, след което забавих темпо и така продължих още половин километър. Реших, че съм се отдалечил достатъчно, седнах на една пейка, залепена до стената на малко магазинче за лъкове и започнах да обмислям как да действам оттук нататък.

Накратко, трябваше да намеря в коя префектура е заточена Аврея, да се екипирам подходящо, да проникна вътре, носейки ѝ стъкленицата и да се измъкнем двамата оттам. Гобин ми беше оставил толкова пари, колкото не са виждали на едно място не само децата на моята възраст, но и доста от възрастните, и въпреки това, задачата ми се струваше невъзможна.

В префектура можеше да се влезе по три начина — с окови на ръцете, с тежка рана по тялото за лечение при свещеническите постове или с невероятни умения за промъкване и много късмет. Засега оставих това решение за по-късно.

◆ Премини на ► Епизод **20**

— Не мога да си го позволя — отвърнах.

— Щом е така, значи намери друг, който да ти свърши тази работа за по-малко — отсеке той. — Виждам, че задачата ти е опасна, и няма да рискувам за нищо. Съжалявам, върви си.

— Довиждане и благодаря за отделеното време — отвърнах замислено и се изправих.

Колкото и добър да беше, искаше прекалено много, а ми трябваха пари и за други неща. Трябваше да намеря друг начин да разбере къде се намира Аврея.

◆ *Ако имаш оставени предмети на плата, си ги прибираш обратно. Премини на ► [Епизод 20](#)*

◆ Ако имаш кодова дума „граф“ се върни на ► Епизод **20**

Южната префектура се намираше в покрайнините на града. Самата сграда бе долепена до тази на „Втори Гамейски Гарнизон“ и двете постройки, заедно с още няколко, дяляха огромен вътрешен двор. От едната страна този двор се допираше до крепостната стена, а от останалите бе опасан с каменна стена, висока близо три метра. Пред входа на префектурата стояха двама стражи.

Наоколо бе сравнително пусто и щеше да е трудно да се задържа дълго време, без да привлече внимание. Въпреки това, можех да остана още тридесетина минути, за да огледам по-добре и с надеждата да попадна на нещо интересно. Прецених ситуацията и:

□ *реших да поогледам още тридесетина минути* ► Епизод **2**

□ *или се върнах към другите задачи от подготовката* ► Епизод

20

Стаята разполагаше с два големи прозореца, но изглежда нейният обитател не ги харесваше особено и сега пред тях имаше плътни пердета. Беше сумрачно, леко задимено и миришеше на нещо сладникаво. В центъра на стаята имаше маса и шест стола, не по-различни от тези отвън. Подът бе застлан с килим. На един от столовете срещу мен седеше едра фигура, облечена в тъмно расо. Качулката падаше пред лицето ѝ така, че закриваше горната му част и очите и единственото, по което си личеше, че е хоргуц, бе леко издадената напред муцуна.

— Добре дошъл при магьосник Знейус — посрещна ме психозаклинателят. — Заповядай, седни.

Гласът му беше басов и леко съскащ, типично за хоргуц с такива размери. Послушах го и се настаних на стола, който се падаше централно срещу него. Тъй като нямах много време, а и увъртането при психозаклинател с такива способности бе безсмислено, реших да бъда директен.

— Имам нужда да открия една жена. Казва се Аврея и е заточена в една от префектурите в Гами. Вероятно в централната или южната.

— Направо по същество, а? — ухили се той ехидно. — Това не е много законно, нали знаеш?

— Знам — отвърнах.

— Няма да излезе евтино. Можеш ли да си го позволиш? — попита ме той и поглади брадата си с ръка.

◆ *Колко жълтици имаш в момента?*

□ *по-малко от 25* ► Епизод **19**

□ *между 25 и 40* ► Епизод **44**

□ *над 40* ► Епизод **54**

Отне ми повече от час да разбере къде мога да намеря нелегални стоки. Разпитвах продавачи на оръжия, на еликсири, разни по-съмнително изглеждащи хора, навъртащи се покрай пазара и кого ли още не. Повечето ме изпъждаха почти веднага, някои ме заплашваха с бой, а от едно магазинче дори се наложи да избягам. За щастие накрая получих информацията от един амбулантен търговец, дадох му това, което му бях обещал и той ме заведе до въпросния магазин. На пръв поглед това си беше съвсем нормален смесен магазин за оръжия втора ръка и нискокачествени еликсири. Търговецът обаче размени няколко думи настрана с продавача и онзи ме извика да отида с него в склада. Когато отвори вратата към тъмното помещение, отвътре ме лъхна потресаваща воня на риба и гнилоч. Самият продавач беше дебел, мръсен и небръснат. Обзе ме лек страх и за момент се поколебах какво да направя.

◆ *Извади си парите, които си заделил за намиране на информация и направи своя избор:*

□ *Побягнах веднага с всички сили ► Епизод [24](#)*

□ *Преглътнах и влязох, с готовност да реагирам максимално бързо, ако нещата не тръгнат на добре ► Епизод [32](#)*

Опитах да се отдръпна, но той успя да ми сграбчи ризата и ме притисна към стената. Кинжалът обаче вече беше в ръката ми и посегнах към оголения му корем. В същото време и той замахна. Успях леко да отклоня атаката му със свободната си лява ръка, той я раздра и острието му се заби в рамото ми. Аз пък го пронизах в шкембето няколко пъти, докато той забиваше ножа си все по-дълбоко в мен. Изпищях от болка и се отдръпнах встрани. Противникът ми пък опря гръб в стената и се хвана за корема. Едва се държеше на крака, но още имаше сили да отвърне на атаките ми. За сметка на това нямаше сили да ме преследва, затова се изтеглих по уличката, държейки се за рамото. Не знам дали дробовете ми бяха засегнати, но кръвта изтичаше много бързо от тялото ми и главата ми започна да се замайва.

◆ *Имаш ли лечебен еликсир?*

□ *Да* ► Епизод **4**

□ *Не* ► Епизод **50**

Отброих три жълтици на тезгяха пред него. Той ги прибра смръщено, приведе се към мен и изръмжа:

— Третата врата вдясно горе по стълбите. Кажй, че обядът ще е готов скоро...

— Направи правилния избор.

— Ходи по-бързо натам, сополанко, и мълчи, че да не дойда...

Извърнах се и тръгнах към стълбището, без да му отговарям.

◆ *Извади си три жълтици и премини на* ► **Епизод 8**

Отчитайки колко голям град е Гами, не ме учуди, че битпазарът беше оживен дори в днешния делничен ден. Над площада, на който се разполагаше, се надигаше хорска глъчка, а виковете на обикалящите търговци, които рекламираха стоките си, заглушаваше дори разпалените спорове и пазарлъци. Не бях решил предварително какво ще ми трябва, затова направих една бърза обиколка, като набелязвах по-интересните места. Купих си един геврек и го изядох пътъом, без да се бавя. Избрах и голяма удобна раница, в която можех да прибера част от покупките. Нещата, които привлякоха вниманието ми, бяха следните:

— **резервен комплект дрехи** (1 жълтица) — набелязах такива дрехи, които се различаваха значително от моите, за да сменят вида ми, в случай на нужда; освен това резервният комплект щеше да е полезен, ако сегашните ми се нацапаха с кръв или нещо друго;

— **комплект за дегизиране** (1 жълтица) — нямаше да ми отнеме повече от пет минути да избира от дамските магазини полезни стоки, които с малко умение биха ми помогнали да променя значително външния си вид;

— **лечебен еликсир** (5 жълтици) — тези малки колби са способни мигновено да възвърнат жизнените сили и да затворят до голяма степен раните; продаваха се на много места на пазара, но реших, че трябва да ги купя от лицензиран магазин, а не от някоя сергия;

— **кинжал** (3 жълтици) — имаше добър избор и можех да подбера качествен такъв, който да ми свърши работа в близкобойна битка, ако попаднеш в такава;

— **ками за хвърляне** (2 жълтици/комплект) — камите щяха да са ми полезни, ако се налагаше да неутрализирам някого от разстояние и макар че не нанасяха особено смъртоносни рани, можеха да ми дадат предимство в някои ситуации;

— **малък арбалет** (8 жълтици) — това оръжие със сигурност бе много по-смъртоносно от камите, но и по-голямо и неподходящо за

мигновени схватки; харесах един модел със сгъваем лък и успях да спазаря пет безплатни стрели към арбалета, ако го купя;

— **петметрово въже и кука (2 жълтици)** — щеше да е безкрайно полезно за катерене по стени;

◆ Можеш да закупиш колкото искаш бройки от изброените предмети, заплащайки за всеки брой посочената цена. Извади си съответната сума от графа „Пари“ и си запиши новите придобивки в графа „Предмети“. Ако владееш умениято „ориентация в града“, получаваш 20% отстъпка (по една жълтица за всеки пет), поради способността си да намериш продавачите с най-изгодни цени. Когато си готов, се върни на ► **Епизод 20**

Казах му колко имам. Той и без това вероятно вече знаеше.

— Не са достатъчно — отвърна след кратък размисъл той. —
Виждам, че задачата ти е опасна, и няма да рискувам за нищо.

— Ако ми помогнете, ще намеря начин да ви доплатя после.

— Не! — отсече той. — Съжалявам, върви си.

— Довиждане и благодаря за отделеното време — отвърнах.

Изглежда нямаше да мога да го убедя да ми помогне. Не и без пари. Трябваше да намеря друг начин да разбера къде се намира Аврея.

◆ Премини на ► Епизод **20**

Накъде ли щеше да е най-добре да тръгна сега? Един от вариантите беше да поогледам префектурите, с надеждата че нещо ще ми помогне да разбера в коя от двете е Аврея, а и за да мога да направя някакъв план за промъкването в тях. За екипировка можех да ида на битпазара, там се продаваше какво ли не и вероятно щях да намеря полезни неща. Още по-добре щеше да бъде, ако успея да изнамеря и някой от „специалните“ търговци, от които чичо ми се снабдяваше с разни незаконни стоки. Ако бях с Гобин, щеше да е лесно, но без него успехът в това начинание беше съмнителен. Освен за тези търговци, чичо ми беше споменавал и за един от информаторите си с прякор „Стената“, който се навъртал в кръчмата „Осморъкият паткан“. Може би си струваше да опитам да издиря този човек.

Последната идея, която ми хрумна, беше да търся помощта на магьосници. Психозаклинател, способен да чете мисли, би бил полезен в откриването на Аврея, а архимагьосник, владеещ пространствени магии, би могъл да ми помогне с проникването в префектурата, когато разбера коя е правилната. Услугите на такива магьосници струваха много, но с парите, които Гобин ми бе оставил, вероятно можех да си ги позволя.

Помислих малко и поех:

- ... към централната префектура ► Епизод **3**
- ... към южната префектура ► Епизод **13**
- ... битпазара ► Епизод **18**
- ... да търся „специални“ търговци ► Епизод **23**
- ... към „Осморъкият паткан“ ► Епизод **28**
- ... да търся психозаклинател ► Епизод **33**
- ... да търся архимагьосник ► Епизод **38**
- А може би вече бях приключил с началната подготовка и беше време да изчакам залеза и да действам ► Епизод **73**

— Търся Стената — казах твърдо и отброих на тезгяха пред него петте жълтици, които си бях приготвил предварително.

В първия момент кръчмарят погледна монетите навъсено, но после ги прибра бавно, една по една, като през цялото време се взираше в мен. Физиономията му издаваше нечовешки мисловни усилия, сякаш бе древен елфически мъдрец, пресмятащ сумарната площ на листата в Гамейската гора. Последната монета стисна между зъбите си, кимна по-скоро на себе си, отколкото на мен, приведе се напред и каза:

— Третата врата вдясно горе по стълбите. Кажи, че обядът ще е готов скоро.

Кимнах и се запътих натам.

◆ *Извади си пет жълтици и премини на* ► **Епизод 8**

- ◆ *Владееш ли уменията „Акробатика“ и „Бой с нож“?*
- *Да, и двете* ► Епизод **9**
- *Не, но владея „Бой с нож“* ► Епизод **16**
- *Не* ► Епизод **41**

◆ Ако имаш кодова дума „царица“ премини на ► Епизод **7**

◆ Ако имаш кодова дума „княз“ се върни на ► Епизод **20**

Търсенето на търговци на незаконни стоки беше опасна работа поради куп причини, но реших все пак да опитам, защото знаех колко полезни играчки се намираха от такива хора.

Предвид възрастта ми щеше да е още по-трудно някой да ме вземе на сериозно, а това играеше ключова роля в една подобна ситуация. За щастие знаех едно нещо, което нямаше възраст и стареене и то се наричаше „злато“. Трябваше да реша колко най-много съм склонен да платя за информация от този сорт:

□ Две жълтици ► Епизод **5**

□ Пет жълтици ► Епизод **15**

□ Десет жълтици ► Епизод **35**

□ Двадесет жълтици ► Епизод **45**

□ Всъщност нищо ► Епизод **20**

Направих колебливо крачка назад и без да губя нито миг повече, се обърнах и побягнах панически възможно най-далече от това място. Тичах, докато не ми свършиха силите, после продължих с бърза крачка и накрая седнах до един фонтан да си почина. Написках се с вода и отпих. Така поостанах, докато сърцето ми не се успокои малко, после се изправих и се заех със следващата стъпка от плана си. Реших твърдо повече да не търся такива хора, защото можеше да си изпатя сериозно.

◆ *Запиши си кодовата дума „княз“ и премини на ► Епизод 20*

Извадох кесията си и отброих двадесет монети с повишено внимание, тъй като заради тъмнината можех да ги обръкам. Изсипах ги на купчинка върху масата между двама ни.

— Много добре — отвърна тя след кратка пауза.

◆ *Извади си 20 жълтици и премини на* ► Епизод [56](#)

— Не — отвърнах.

— Върви си тогава — посочи ми вратата той.

Взех си парите и си тръгнах, без да казвам нищо повече. Нямах му доверие, а тук ставаше дума за толкова пари, колкото не можех да си позволя да рискувам. Налагаше се да измисля друг начин за проникване в префектурата.

◆ *Запиши си кодовата дума „дук“ и премини на ► Епизод 20*

Загубих повече от час и половина в търсенето на информация. Разпитвах разни продавачи на оръжия, на еликсири, разни по-съмнително изглеждащи хора, навъртащи се покрай пазара и т.н. Повечето ме изпъждаха почти веднага, някои ме заплашваха с бой, а от едно магазинче дори се наложи да избягам. Накрая, изпълнен с отчаяние, реших да не отделям повече време за това и да се върна към останалите задачи.

◆ *Запиши си кодовата дума „княз“ и премини на ► Епизод 20*

◆ Ако имаш кодова дума „принц“ или „графиня“ се върни на ►
Епизод **20**

Намирането на „Осморъкият паткан“ се оказа лесно, тъй като мястото бе известно на почти всички жители на града — разбира се, не с особено положителна слава. Над входа на заведението едва се крепеше провиснала табела с името му и тъжен опит за илюстриране на осморъка мишка. Открехнах вратата и пристъпих вътре. Помещението беше тъмно, прашно, задимено и определено не миришеше добре.

Въпреки че навън още бе светло, няколко от посетителите вътре бяха видимо пияни. Нито имах желание да разговарям с някой от тях, нито виждах смисъл. Насочих се направо към кръчмаря, който ме гледаше с неприкрит интерес. Беше висок жилест мъж, лицето му бе изпито, косата щръкнала в напълно произволни посоки, а мустакът му беше гъст като Карсепска вълна.

— Мляко няма — ми каза, преди да успея да го заговоря.

— Търся един човек — подхванах, преглъщайки обидата.

— Майка ти не е идвала — продължи той в същия дух.

Явно бе, че с този не може да се разговаря нормално. Трябваше да предприема някакви по-сериозни действия, за да мога да обърна разговора в друга посока, преди да ме е взел съвсем на подбив:

◆ *За да избереш опция с жълтици, трябва да ги имаш!*

□ *Можех директно да му дам една жълтица и да питам за информатора с прякор „Стената“* ► Епизод **6**

□ *или пет жълтици* ► Епизод **21**

□ *Можех и да пробвам да скастрия този червей, да му обясня сложността на ситуацията и да го заставя да ме свърже със „Стената“* ► Епизод **39**

□ *Разбира се, можех просто да му обърна гръб и да не се занимавам повече с търсенето на Стената. Запиши си кодовата дума „принц“ и премини на* ► Епизод **20**

Извадих оръжията, които имах, сложих ги на дървения плот с известна доза нежелание и влязох при магьосника.

◆ *Премини на* ► [Епизод 14](#)

◆ Владееш ли уменията „Акробатика“?

□ Да ► Епизод **37**

□ Не ► Епизод **48**

Интуитивно взех първо кинжала с ножницата му и го запасях на предвиденото специално за него място вътре в панталона ми, така че да не се вижда. Прибрах и шперца, с който досега ми се отдаваше най-добре отключването.

За момент се поколебах дали да не подготвя пълна екипировка. Само за няколко минути щях да взема в раницата си въже с кука, резервни дрехи, пълния комплект инструменти за отключване на ключалки, а можех дори да сгъна малкия арбалет и да прибера и него.

◆ *Запиши си „кинжал“ и „шперц“ в графа „Предмети“.*

□ *В крайна сметка прецених, че трябва да изчезвам оттук ►*

Епизод [11](#)

□ *или че е задължително да се екипирам добре ►* Епизод [51](#)

Влязохме навътре в тъмното помещение и търговецът заключи вратата зад нас. Побиха ме тръпки. Предпазливо гледах да стоя възможно най-далече от него. Без да го изпускам от поглед, огледах помещението. Имаше стотици джунджурии, натрупани навсякъде по стените и пода — натрошени стъкла, вехти килими, бъчви, камари с ръждясали оръжия и доспехи, сандъци и какво ли още не. Дебелакът се насочи към едно буре, на което имаше касета с развалена риба, отместе го, дръпна вехтия килим под него и отдолу се откри капак. Той отвори двете крила встрани и двамата слязохме по откритото се стълбище. На едната стена светеше запалена газена лампа. Малкото мазе, в което се намирахме, бе изпълнено със сандъци, повечето от които с плоски капаци и десетки предмети, нахвърляни на тях.

— Слушай сега, дребен! — надвисна над мен търговеца и ме погледна кръвнишки. — Ако някой разбере от теб за това място, аз ще разбера, че ти си казал, ще те намеря, ще ти отрежа и двете уши и ще те накарам да ги изядеш, ясно ли е? Казвай сега какво търсиш тук?

Разгледах изложените стоки и разпитах какво още има. Нещата, на които вниманието ми се спря, бяха следните:

— **„сърнена отрова“** (5 жълтици) — погълната, тази отрова води до сериозно повръщане, треска и загуба на съзнание; без лечение, би могла да доведе и до смърт около десет-двадесет часа след поглъщане;

— **антитоксини** (5 жълтици) — еликсир, помагач за неутрализиране на действието на по-слаби отрови и пречистване на тялото; действа много добре срещу „сърнена отрова“;

— **„меча отрова“** (10 жълтици) — хранителна отрова, която води до почти мигновена смърт при поглъщане;

— **противоотрова за „меча отрова“** (10 жълтици) — може да минимизира ефекта на „меча отрова“ при поглъщане до минута след поглъщането на мечата;

— **приспивателно** (6 жълтици) — секунди след изпиването на този еликсир жертвата изпада в непробуден сън, който може да трае от

няколко часа до ден;

— **шперц** (6 жълтици) — специално изработен ключ, чрез който с малко умения могат да се отключат голяма част от ключалките;

— **ключарски инструменти** (12 жълтици) — професионален комплект за отключване на ключалки; в ръцете на един майстор, няма ключалка, която да не може да бъде отключена с този комплект от инструменти; комплектът се продаваше в дървено сандъче и с вързоп за носене; за нещастие не бе никак малък, около тридесет и пет на двадесет на петнадесет сантиметра;

— **димка** (10 жълтици) — една от най-ценните алхимични отвари; самата колба, в която се намираще, бе плътно затворена; при чупенето ѝ и контакта на течността с въздуха, за секунди се получава гъст непрогледен облак, който предизвиква силно лютене на очите и кашлица;

Когато извадих пари да платя за избраните стоки, прочетох в погледа му, че в крайна сметка не съжалява, че ме е пуснал.

◆ *Можеш да закупиш колкото искаш бройки от изброените предмети, заплащайки за всеки брой посочената цена. Извади си съответната сума от графа „Пари“ и си запиши новите придобивки в графа „Предмети“.* Когато си готов, си запиши кодова дума „царица“ и се върни на ► Епизод **20**

◆ Ако имаш кодова дума „принцеса“, се върни на ► Епизод **20**

Спорът за законността на психозаклинателските учения вероятно съществуваше от векове в Аркадия, както заради коварството на магиите от този тип, така и заради склонността на психозаклинателите да разширяват способностите си с некромантски похвати. Хората не ги харесваха и в някои градове практикуването на занаята им не бе позволено. В Гами обаче не беше така и не след дълго успях да намеря психозаклинателска кантора в покрайнините на града. Преди това намерих и една в центъра, но се оказа, че е затворена и никой не е виждал собственика повече от месец.

Преддверието на къщата беше стаичка, не по-голяма от пет на три метра. В нея имаше врати към две други помещения, няколко стола, дървен плот и половин дузина табели, окачени по стените и вратите. „ЧАКАЛНЯ“ гласеше най-голямата от тях, на други две пишеше „Изчакай да бъдеш повикан“ и „С оръжията до тук!“. От едната врата се чуваха приглушени човешки гласове.

Минаха десетина минути и тъкмо започвах да губя търпение, когато от стаята излязоха две джуджета, мъж и жена, доколкото успях да преценя по облеклото. От него още си личеше, че са от заможната прослойка на обществото.

— Надявам се това да ти е достатъчно да ми повярваш... — каза тихичко мъжът на жената, след което се обърна към мен. — Магьосник Знейус каза да влезеш.

◆ Имаш ли сред предметите си оръжия?

□ Да ► Епизод **36**

□ Не ► Епизод **14**

Грабнах си кесията обидено, минах покрай телохранителя, без да казвам нито дума, и затръшнах врата след себе си. Щом не искат парите ми, още по-зле за тях! Ще намеря друг начин и сам да проникна в префектурата!

◆ *Запиши си кодовата дума „дук“ и премини на ► Епизод 20*

Отне ми около половин час да разбере къде мога да намеря нелегалните стоки, от които се интересувах. Разпитах няколко продавача на оръжия и еликсири и един-два по-съмнително изглеждащи човека, навъртащи се покрай пазара. Двама от магазинерите ме изгониха, един ме предупреди, че ще загазя, но въпреки неуспехите, накрая попаднах на обикалящ продавач на ножове, който знаеше един такъв магазин. Разбира се, дори да откриех мястото, нямаше да ми продадат нищо, ако той откажеше да ме заведе. Затова му предплатих десет жълтици, както настояваше, и тръгнахме.

Отдалечихме се малко от пазара и свихме по една тясна малка уличка между къщите, по думите му „съвсем наблизо“ до въпросното място. Внезапно той извади нож и посегна да ме сграбчи с другата си ръка. Нямах никакво пространство да отскоча и почти никакво време.

- *Ако имах кинжал, можех да пробвам да го нападна* ► Епизод **22**
- *Можех и да пробвам да се отскубна* ► Епизод **30**
- *... да не се съпротивлявам, за да не стане по-лошо* ► Епизод **43**
- *... или да му кажа кой е чичо ми и какво ще му направи* ► Епизод **53**

За момент се поколебах дали да оставя оръжията си тук, преди да вляза. Предполагам за това беше предвиден дървеният плот. Притесняваше ме не толкова това, че може да ми трябват вътре, а че може някой да ги вземе, докато разговаряме с психозаклинателя Знейус. Освен това се съмнявах, че магьосникът ще тръгне да ме претърсва. В крайна сметка:

□ ... *ги оставих* ► Епизод **29**

□ ... *влязох с оръжията* ► Епизод **46**

Въпреки тясното пространство успях да се гмурна под ръката му, той ме докочи съвсем леко откъм гърба, но не можа да ме задържи, отскубнах се и хукнах да бягам презглава. Той ме подгони в началото, но сякаш бързо се отказа. Въпреки това, тичах докато не ми свършиха силите, после продължих с бърза крачка и накрая седнах до един фонтан да си почина. Наплисках се с вода и отпих. Така поостанах, докато сърцето ми не се успокои малко, после се изправих и се заех със следващата стъпка от плана си. Реших твърдо повече да не търся незаконни стоки, защото вероятността да си изпатя сериозно беше наистина огромна.

◆ *Извади си десет жълтици (които му заплати в началото), запиши си кодовата дума „княз“ и премини на ► Епизод 20*

◆ Ако имаш кодова дума „дук“, „епископ“ или „поп“, се върни на
► Епизод **20**

Това, което търсех, се наричаше „порталия“ — сграда със зала, специално маркирана и декорирана с уникални и специфични символи. Пространствените архимагьосници предпочитат да отварят врати именно към такива помещения, които предварително са изучили добре, за да намалят до минимум отварянето на портал към грешно място.

Намирането на архимаг от нужната школа се оказва по-лесно, отколкото очаквах, тъй като имаше само един в Гами, достатъчно могъщ да отваря пространствени врати. Порталията му се намираше в центъра, точно срещу сградата на магьосническата гилдия. На входа обаче стоеше огромен телохранилел, с орнаментиран метален нагръдник и огромна дълга двуръчна брадва, подпряна на стената до него с дръжката нагоре. Той небрежно се облегна на рамката на вратата и запречи пътя ми навътре.

— Накъде така, малкия? — попита.

— Трябват ми архимагьоснически услуги — отвърнах, без да подчертавам колко е очевидно.

— Много си малък. Шефът не се занимава с деца.

— Имам пари... — отвърнах и за да подсиля твърдението си, добавих — Достатъчно пари.

— Отсреща продават захаросани гевреци. Айде, въз от тука.

□ Ако имаш останали поне тридесет жълтици и си склонен да му предложиш една, за да те пусне ► Епизод **47**

□ В противен случай ► Епизод **20**

— Хей, хей, шефче, слушай внимателно малко — казах с неприкрит детски гняв. — Не знам кръчмар ли си, шут ли си, но не съм дошъл тук да слушам вицове. Ако мислиш, че цялото нещо е детска игра и съм попаднал тук случайно, после като дойдат да те разпитват кой ме е върнал, ще имаш с кого да се майтапиш... — Направих малка пауза и добавих — Търся Стената.

Усмивката му потъна като гоблински сал в морска буря и премина в такова намръщване, че горните косми на мустаците навлязоха в ноздрите му. Лявото му око трепна, почеса една си ръка с другата и отвърна:

— Три жълтици за срещата.

□ *Ако имах три жълтици, можех да му платя* ► Епизод [17](#)

□ *или да продължа в същия дух и да опитам го накарам да ме срещне безплатно със Стената* ► Епизод [57](#)

Разпитваха ме дни наред, дори магьосници четеха мислите ми, но в крайна сметка видяха, че не знам нищо, което да им е от полза и изгубиха интерес. Така ме бе подготвил Гобин — никога не ми казваше нещо, което ще ми е излишно или може да ме застраши. Въпреки провала ми, чичо се появи след по-малко от две седмици и ме измъкна от килията. Очаквах да е ядосан или сърдит, но той не показва нищо такова. Само аз чувствах, че съм го разочаровал, но бъдещето щеше да ми даде и други възможности да му докажа, че подготовката, която ми е дал, няма да се окаже напразна.

КРАЙ

Опитах се да се отдръпна, но той успя да сграбчи ризата ми и ме прикова към стената. Пробвах и да извадя кинжала си, въпреки неудобната позиция, ала мръсникът ме усети и го изби от ръката ми, преди да мога да го хвана удобно.

◆ Премини на ► [Епизод 43](#)

— Тридесет жълтици? — погледнах го въпросително.

— Вън! — извика той ядосано.

Оставаха само два варианта:

□ *Да си взема парите и да си замина* ► Епизод [34](#)

□ *или да му предложи 50 жълтици* ► Епизод [55](#)

Вцепених се от страх, а той ме притисна грубо до стената и опря ножа в гърлото ми. Едва не се напиках от ужас.

— Давай парите, малкия! — изръмжа и започна да ме пребърква с другата си ръка.

Понечих да се съпротивлявам, но острието се притисна по-силно към шията ми и спрях да шавам. Той намери кесията, отскубна я, след което заби два юмрука в лицето ми и хукна да бяга, докато се свличах на земята. Разплаках се тихо. Само да знае той какво ще му направи чичо, когато разбере. Бях запомнил добре лицето му и не се съмнявах, че ще го намери. Щях да съм там, за да гледам!

Но какво можех да направя сега, без пукната жълтица? Избърсах сълзите и кръвта от лицето си. Устната ми се поду малко, а носът ми беше само леко пукнат и кръвта скоро спря да тече.

◆ *Запиши стойността нула в графа „Пари“, запиши си кодовите думи „синеок“ и „княз“ и премини на ► Епизод 20*

— Колко? — попитах.

— Двадесет и пет злато — отвърна той. — Ще имаш информацията преди девет вечерта, тук.

□ *приех* (♦извади си 25 жълтици) ► Епизод **49**

□ *или отказах* ► Епизод **12**

45

◆ *Премини на* ► Епизод **35**

61

Отворих вратата, но преди да успея да вляза или да огледам стаята, отвътре долетя леко сърдит глас:

— Оръжията остават отвън! Не прочете ли табелата? С оръжия тук не се влиза!

Явно магьосникът ми беше прочел мислите още преди да стъпя в стаята, защото нямаше начин да е видял екипировката ми толкова бързо. Реших:

☐ *да оставя оръжията и да вляза* ► Епизод **29**

☐ *или да се откажа от услугите му* ► Епизод **20**

Извадих кесията си, отвързах я и му подадох една жълтица.

— Хъм мм — поколеба се той. — Добре, но не обещавам, че ще те вземе.

Оставих му жълтицата и двамата влязохме в портала. По-голямата част от преддверието бе отделено от плътна виолетова завеса, а до нея седеше на дървен стол още един страж. Той ни проследи с поглед, докато минавахме към приемната стая.

— Пак някой иска да пътува към страната на феите, а? — попита той, но не получи отговор нито от мен, нито от телохранителя. — Шефът няма да е доволен.

В приемната чакаше високо момиче от елфическата раса. Беше облечена в бяла роба, доколкото можах да разпозная от орнаментите по нея — магьосническа.

— Я, виж ти! На къде си се запътило, сладурче? Може би отиваш при баба и дядо? Кога искаш да се телепортираш? — заговори ми тя с меден гласец и побутна към мен листа с дестинациите, предлагани в тази портала.

— Имам специално изискване — казах твърдо и тупнах кесията с жълтиците на бюрото. — Кой отваря порталите тук?

Тя замлъкна за момент и погледна телохранителя. Той сви рамене и се опря на стената.

— Сега ще извикам старшия магьосник. Моля, почакайте.

Елфическата девойка влезе в стаята зад себе си и след около тридесет секунди от там излезе навъсен чичко, погледна мен, погледна кесията и седна на стола насреща ми. Малкото коса, която имаше, стоеше като венец на иначе плешивото му теме, но за сметка на това имаше гъста тъмна брада, дълга около три сантиметра, и черни вежди, които почти се сливаха в едно.

— Кажи? — отряза.

— Имам специална задача за Вас — отвърнах делово. От напрегнатата обстановка гласът ми леко трепереше.

— Слушам? — продължи лаконично той.

— Въпросът е деликатен, трябва да се обсъди насаме — казах с цялата сериозност, на която бях способен.

— Дори и лордовете говорят пред моя телохранител. Ако не ти харесва — заминавай.

Поколебах се за момент. Леко се зачервих и капки пот започнаха да избиват по лицето ми.

— Трябва ми портал... вътре в една префектура...

Той се изправи, изгледа ме едновременно недоумяващо и още по-намръщено от преди малко.

— Как смееш?!

◆ *Извади си една жълтица и направи своя избор.*

Тук беше моментът да действам, така че:

□ ... си взех парите и си заминах бързо-бързо ► Епизод [34](#)

□ ... му предложих 30 жълтици ► Епизод [42](#)

□ ... му предложих 50 жълтици ► Епизод [55](#)

Опитах се да се измъкна с рязък отскок, но вече беше твърде късно и той ме бе хванал на тясно. Сграбчи ме с едната ръка, а с другата приближи ножа до лицето ми.

◆ Премини на ► Епизод [43](#)

— Добре, ще ти платя колкото искаш — отвърнах, извадих кесията си и започнах да отброявам златните монети. — Повечето хора биха се опитали да изиграят момче на моята възраст с толкова пари. Аз обаче знам какво ще направи чичо ми, ако ме измамиш или се провалиш със задачата. Прочети мислите ми, ако искаш, за да разбереш и ти.

Не знам дали Знейус ми прочете мислите, но се намръщи и не отговори. По принцип не обичах да издавам пред хората каквато и да е информация, особено свързана с чичо, но както психозаклинателите като професия, така и хоргуците като раса, се славеха със своята лукавост, така че исках този да бъде предупреден и да внимава. Когато отброих парите на масата станах, пожелах му успех и си заминах.

◆ *Ако имаш оставени предмети на плата, си ги прибираш обратно. Запиши си кодова дума „принцеса“ и премини на ►* Епизод **20**

След броени секунди изгубих съзнание. Не знам какво точно се е случило след това, но се събудих в лечебницата на една съвсем малка префектура около час преди изгрев слънце. Екипировката ми също я нямаше, но не знаех дали стражите са я намерили или някой я е взел, преди те да ме открият.

Без да губя никакво време се запътих към изхода. Успях да се промъкна покрай единствения задрямал страж и забързах към кладенеца, където трябваше да се срещна с Гобин. Не знаех какво да му кажа. Предполагах, че рано или късно ще ми прости, но вътре в мен споменът за провала и неоправданото доверие щяха да останат завинаги.

КРАЙ

Извадих раницата си и трескаво започнах да пъхам в нея най-ценните за предстоящата ми мисия неща. Когато чух шума пред вратата, вече беше късно. В същата секунда, в който тя се отвори, аз изскочих през прозореца, но изглежда стражите бяха подготвени за това.

Сега, години по-късно, си мисля, че съм изкарал невероятен късмет. Ако бях попаднал на някой паникьосан новак, вероятно щеше да ме посече или застреля преди да види, че съм дете, но стражът пред къщата просто ме повали с щита си, а никой от стрелците не изпусна нервите си.

◆ *Премини на* ► **Епизод 40**

— Работя с човек на име Гобин. Моля те, помогни ми сега. Обещавам ти, че той ще ти даде не двадесет, а четиридесет жълтици, ако успееш да намериш тази информация за мен.

Тя се приведе напред над масата и впери поглед в очите ми. Тъмнината не пречеше по никакъв начин на елфическото ѝ зрение. От нея лъхаше едва доловим, но опияняващ и сладникав аромат на цветя.

— Значи ти си неговото момче? — попита тя.

Малцина знаеха, че Гобин си има чирак. Той не разказваше за мен дори и на тези, с които работи и от които взима задачите. Зачудих се как можеше тя да знае така добре не само че работя с него, но и че съм „неговото момче“.

— Да — отвърнах. — Аз съм. Откъде знаеш за мен?

— Нали знаеш, малчо, „и стените имат уши“...

— Ще ми помогнеш ли? — попитах с надежда.

— Да — отговори ми тя. — Ще ти помогна.

◆ Премини на ► Епизод **56**

— Зна... — започнах да казвам наежено, но той ме хвана за гушата.

◆ *Премини на* ► **Епизод 43**

— Колко? — попитах.

— Тридесет златни — отвърна той. — Ще имаш информацията преди девет вечерта, тук.

□ *приех (♦извади си 30 жълтици)* ► Епизод **49**

□ *или отказах* ► Епизод **12**

— Петдесет жълтици — промълвих.

В стаята настана тежка тишина. И на тримата ни беше трудно да проумеем какво бях казал току-що. Магьосникът се облегна назад на стола си.

— Довечера? — попита той.

— Да — отвърнах. — Около полунощ.

— Ела един час преди това, за да ме заведеш до мястото. Освен това, искам парите предварително.

Поколебах се. Ако му откажех, вероятно нямаше да имам втора възможност. Трябваше да реша сега:

□ ... да си взема парите и да си замина ► Епизод **26**

□ ... да му предложи 25 жълтици ► Епизод **65**

□ ... да му оставя 50 жълтици предплата ► Епизод **75**

— Информацията ще имаш до довечера, един час преди полунощ. Бъди на фонтана зад гилдията на скотовъдците.

— Благодаря, ще бъда там.

— Не закъснявай, бъди сам и не се връщай тук повече днес — добави.

— Добре, така ще бъде — отвърнах без колебание.

— Ако няма друго, можеш да тръгваш — учтиво ме изгони тя.

◆ *Запиши си кодовата дума „графиня“. Имаш ли поне една от кодовите думи „княз“ и „царица“?*

☐ *Да* ► Епизод **62**

☐ *Не* ► Епизод **68**

— Не ме разбра, май?! — продължих аз. — Ако имах да давам излишни пари на кой да е, щях с това да започна. Не знам какъв си, паткан ли си, мишок ли си, ама...

Той посегна към мен през тезгяха и само добрите ми реакции ми помогнаха да отбягна. Шамарът ме докачи съвсем леко и по-скоро ме одраска, отколкото да ме удари. Кръчмарят видя, че няма да може да ме докопа оттам и тръгна бясно да заобикаля плота, а по пътя взе отнякъде дървена сопа.

— Ела тука, пишлигар нахален! — изрева.

Излетях през вратата панически. Той излезе след мен с бърза крачка, а аз хукнах да бягам, за да не ме докопа.

— Келеме с келеме! Следващия път като те видя, ще те съдера от бой! — извика той подире ми.

Изглежда вече нямаше как да намеря Стената. Оттук нататък трябваше да се съсредоточа върху останалите неща, които мога да направя, за да се подготвя за спасението на Аврея.

◆ *Запиши си кодовата дума „принц“ и премини на ► Епизод 20*

Стигнах пред кантората на психозаклинателя Знейус няколко минути, след като камбаните иззвъняха еднократно за десет часа. Вътре светеше и вратата се оказа отключена. Тъй като преддверието беше празно, продължих направо към приемната. Едва бях отворил вратата, когато отвътре се чу басовият глас на хоргуца.

— Тя е в подземията на южната префектура.

Спрях се на прага и изчаках да видя дали ще каже още нещо. Изглежда той нямаше такова намерение, а и аз няхах какво повече да го питам, затова се обърнах да си вървя.

— Надявам се да ѝ помогнеш, малкия. Малцина са изпитвали такива мъчения, каквито тя е преживяла. Ако не успееш, това е само началото за нея.

— Благодаря ти — отвърнах и излязох.

Разбира се, че щях да успея. Тя беше важна за Гобин и това я правеше важна и за мен, а и не бях обучаван толкова време, за да се проваля.

□ Ако имаш кодова дума „графиня“ ► Епизод **66**

□ Ако я нямаш, но имаш „епископ“ или „поп“ ► Епизод **80**

□ В противен случай ► Епизод **90**

Проследих патрулиращата група, за да съм сигурен, че се е отдалечила достатъчно от префектурата, след което се промъкнах до най-тъмната част на стената, която беше и най-отдалечена от всички сгради в двора. Отблизо стената изглеждаше още по-висока и непристъпна. Почти нямаше пукнатини, за които да се захвана, а остриите шипове горе ме обезкуражаваха още повече.

□ Ако имаш „петметрово въже и кука“ и възнамеряваш да го използваш ► Епизод **87**

□ Ако владееш умението „Катерене“ и не искаш да използваш въже или нямаш ► Епизод **95**

□ В противен случай изкачването по стената е невъзможно, направи нов избор на ► Епизод **78**

— Я дай да видим какво носиш в тая голямата раница — рече офицерът и ми отне екипировката, преди да успея да възразя. — Я, виж ти, колко интересни играчки имаш, малчо... Май си запланувал нещо, а?

Той погледна към стражите и им се сопна да ме държат здраво. Мигновено и двамата ме стиснаха грубо и се почувствах като в огромни стоманени клещи.

— Лукав план си измислил, да дойдеш тук в такова състояние и да ни измамиш, възползвайки се от добротата ни. Сега ще ни разкажеш какви си ги намислил и кой те праща...

◆ Премини на ► Епизод [71](#)

Продължих небрежно да седя на пейката, като периодично поглеждах скришом към префектурата и каретата. С интерес наблюдавах как единият от мъжете с черни наметала излиза от сградата, но интересът бързо премина в ужас, когато установих, че върви право към мен. Изправих се и понечих да тръгна в другата посока, само за да видя как оттам приближаваше друг от наместниците. Дори не помня какво се е случило след този момент. Свестих се в тъмна килия, вероятно недалеч от мястото, на което бяха заточили и Аврея. С мисията ми беше свършено.

◆ Премини на ► Епизод [40](#)

Затворих зад себе си вратата на тъмната стая, слязох по стълбите, минах покрай крѝчмаря, без дори да го поглеждам, и излязох от Осморѝкия паткан. Работата ми тук беше приключена.

◆ Премини на ► [Епизод 20](#)

Първоначалните ми опасения се оказаха основателни, но въпреки предпазливостта, с която отворих вратата, няхах никакви шансове за бягство. Архимагьосникът ме бе издал на стражите и заедно с тях очакваше пристигането ми. Дори самият той да не се бе телепортирал зад мен, на мястото бяха изпратили такива стражи, които можеха безпроблемно да ме настигнат и уловят. Така приключих и мисията си, сипейки псувни и закани по адрес на предателя, докато ме отвеждаха.

◆ Премини на ► Епизод **40**

Отворих тапата на стъкленицата със сърнената отрова и подуших съдържанието. Миризмата беше остра и неприятна, а вероятно вкусът ѝ щеше да е още по-лош. Изгълтах я на един дъх, преди да съм се разколебал, и с кисела физиономия зачаках ефекта.

Освен неприятния дъх, близките двадесет минути не усетих нищо. Точно когато в главата ми вече назряваше мисълта, че дебелият търговец ме е прекарал, почувствах остра болка в стомаха и едновременно с това започна да ми се гади. Изглежда вече беше време да отида в префектурата. Запътих се натам, но едва след десетина метра вече не можех да се сдържам, подпрях се на стената на съседната сграда, приведох се и започнах да повръщам. Носът ми се запуши, а горчивият вкус на стомашни сокове се загнезди в гърлото ми. Избърсах устата си с ръкав и забързах превит към префектурата, с надеждата наистина да могат да ми помогнат там.

◆ *Зачеркни си сърнена отрова от дневника и премини на ►*
Епизод **69**

— Двадесет и пет сега, двадесет и пет после — отвърнах.

— Така да бъде — съгласи се той.

Стиснахме си ръцете, отброих му двадесет и пет жълтици, станах и се насочих към изхода.

— Ще те чакам към единадесет — добави той.

Кимнах и излязох. Чувствах се несигурен за това решение, но предвид ситуацията бях длъжен да рискувам.

♦ *Извади си двадесет и пет жълтици, запиши си кодовата дума „епископ“ и премини на ► Епизод 20*

На пейката зад гилдията на скотовъдците пристигнах близо половин час преди уговорката, направена в „Осморъкия паткан“, тъй като ми беше напрегнато, а и рискът да изпусна информацията от Стената бе недопустим. Минутите се нижеха тягостно и едва издържах да не отида до градския часовник, за да видя дали не е станало прекалено късно и по някаква причина да са пропуснали да бият камбаната за единадесет часа. Когато чух звъна, си отдъхнах за момент, но после се наложи да чакам още двадесет минути. Оглеждах с надежда малцината минувачи, но всички просто ме подминаваха. Някои дори ме заглеждаха доста странно, но за щастие никой случаен не дойде да ме заговори. Когато се зададе информаторът ми, успях да го позная веднага като го зърнах. Зарях поглед на другата страна, а той премина с бърза крачка покрай мен. Ако не знаех какво да очаквам, можеше дори да не забележа малкото топче хартия, което се търкулна в краката ми. Изчаках да се отдалечи, взех бележката почти незабележимо, докато си намествах обувките, и тръгнах в обратна посока на неговата. На листчето бяха написани кратко и ясно само три думи:

„ПОДЗЕМИЯТА
ПРЕФЕКТУРА
ЮГ“

Това беше и всичко, което ми трябваше. Вече знаех къде се намира Аврея, сега оставаше въпросът как да проникна там.

□ Ако имаш кодова дума „епископ“ или „поп“ ► Епизод **80**

□ В противен случай ► Епизод **90**

Проследих патрулиращата група, за да съм сигурен, че се е отдалечила достатъчно от префектурата, после прибягах наобратно, а до самата порта се приближих приведен едва след като се убедих, че няма кой да ме забележи. Портата не се оказа чак толкова лесно препятствие, колкото очаквах, и на всичкото отгоре се клатеше неприятно, докато се катерех по нея. Когато се покачих отгоре ѝ, видях, че от вътрешната страна мястото също бе осветено. Без да се колебая повече, скочих бързо в двора, за да се махна възможно най-бързо от тази неудобна позиция. Едва бях скочил на земята, когато от срещнатата сграда, съседна на гарнизона, излязоха двама стражи и затърчаха към мен.

— Стой! — крещеше единият.

— Нарушител! Нарушител! — пригласяше другия.

Опитах се да се покатеря наобратно, но в паниката си се изпуснах, загубих време и преди да успея да се изкача при повторния си опит, стражите стигнаха до мен и ме събориха на земята.

◆ Премини на ► Епизод **71**

— Всъщност, има още нещо — казах след кратък размисъл. — Преди да съм тръгнал, искам да питам къде мога да намеря продавач на „специални“ стоки.

— Какви „специални“ стоки? — попита тя.

— Ами, нали знаеш — отрови, шперцове, такива неща.

— Разбирам — отвърна.

Накратко тя ми обясни къде мога да намеря такъв продавач, а аз се постарях да запомня добре как да стигна до там, въпреки че градът не ми бе познат прекалено добре. Благодарих ѝ и за тази полезна информация, до която иначе трудно щях да се докопам.

◆ *Запиши си кодовата дума „царица“ и премини на ► Епизод [62](#)*

Вървах бавно, право срещу входа на префектурата. Държах корема си с ръка, дишах тежко и на няколко пъти спирах, за да си почивам. Без да се напъвам много-много успях и да повърна. Когато вдигнах поглед от земята, двама от стражите вървяха забързано към мен.

— Какво ти е, момче? — попита единият. — Пиян ли си?

— Не — отвърнах, — имам нужда от лечител!

Двамата огледаха окаяния ми вид и не им трябваше много време, за да преценят, че спешно ми трябва помощта на свещеник.

— Ела тук — каза пак същият и ме подхвана изпод мишница. Другият последва примера му. — Ще ни разкажеш в префектурата, след като те види отец Йосиф.

Отпуснах тежестта си на тях, макар спокойно да можех да вървя сам, и ги оставих да ме примъкнат вътре. В голямата входна зала чакаше още един страж, и то с офицерски чин. Когато се приближихме, той се изправи от стола си, приближи се и ме огледа.

□ Ако имаш сред предметите си „*малък арбалет*“, „*петметрово въже и кука*“ или „*ключарски инструменти*“ ► Епизод **60**

□ Ако нямаш кодова дума „*вълкът*“, но имаш някоя от кодовите думи „*дук*“, „*епископ*“ или „*поп*“ ► Епизод **79**

□ В противен случай ► Епизод **89**

Промъкването ми в централната префектура бе незабравимо преживяване, а излизането се оказа още по-трудно. Чак сутринта, когато сградата се напълни с хора, успях да се измъкна от скривалището си и впоследствие да се слея с посетителите и да напусна префектурата, без да привличам допълнително внимание. За нещастие, не можах да намеря Аврея вътре, тъй като, както разбрах покъсно, тя е била заточена в южната префектура.

Закъснях с часове за уговорката с чичо, но за щастие той ме чакаше на уреченото място. Не знаех как да му кажа за провала си, ала не се и наложи — Гобин го прочете в очите ми още преди да съм обелил и дума. В следващите няколко седмици бе угрижен и унил. Прекарахме ги в постоянно обикаляне от град на град, без да се задържаме никъде, а той почти не се прибираще, не ядеше и спеше само по три-четири часа на ден. Не знам дали той бе разочарован от мен или чувството за провала ме караше сам да си внушавам това, но мислите за Аврея и неуспешният ми опит да я спася живяха дълго време в сърцето и ума ми.

КРАЙ

За кратко си помислих, че все пак и така ще достигна до килиите и ще имам шанс да се справя с мисията, но нещата не се получиха както ми се искаше. Веднага след като ме заловиха, претърсиха дрехите ми и не само — дори не искам да си спомням за този момент. Намериха и взеха скритата ми екипировка, дадоха ми ново облекло, завързаха ме, а след броени минути пристигнаха и агенти на АрНам. С мисията ми бе свършено.

◆ Премини на ► Епизод **40**

— Не мога да си позволя толкова много — казах с тъжни и леко умолителни нотки в гласа.

— Тогава си заминавай — отвърна тя.

Изглежда и нямаше какво друго да направя.

◆ *Запиши си кодова дума „принц“ и премини на ►* Епизод **62**

Докато се занимавах с подготовката и плануването на спасителната мисия, слънцето неусетно се шмугна зад хоризонта и небето започна да тъмнее. Заедно с него постепенно гаснеше и оживлението из града. Търговците вече бяха прибрали стоките си, дюкяните затвориха врати един по един, кръчмите започнаха да се пълнят, а хората, обикалящи по улиците, ставаха все по-малко и по-пияни.

- Ако имаш кодова дума „принцеса“ ► Епизод **58**
- Ако я нямаш, но имаш кодова дума „графиня“ ► Епизод **66**
- Ако нямаш нито една от горните кодови думи, но имаш „епископ“ или „поп“ ► Епизод **80**
- В противен случай ► Епизод **90**

Бях приготвил противоотровата така, че да мога да я изпия веднага. Болката, обаче, погълна цялото ми съзнание, втресе тялото ми и едва успях да отпуша тапата. Приблжих колбата до устните си и започнах да разливам течността по тях и в устата си, жаден за живот. Явно успях да погълна достатъчна доза и болката постепенно намаля. Все още бе по-силна от всяка друга, която бях изпитвал досега, но въпреки това чувствах страхотно облекчение. Останах да лежа така дълго, може би десет или двадесет минути. Гледах да не мърдам и дишах слабо. Когато успях да събера сили се изправих, подпрях се на стената и останах и в това положение още няколко минути. Сетне запълних превит към префектурата, с надеждата, че там наистина могат да ме излекуват.

◆ *Зачеркни си „меча отрова“ и „противоторова за меча отрова“ от дневника и премини на ► Епизод **69***

— Така да бъде — отвърнах и преглътнах.

Той ми се усмихна доволно. Стиснахме си ръцете, отброих му петдесет жълтици, станах и се насочих към изхода.

— Ще те чакам към единадесет — добави той.

Кимнах и излязох. Чувствах се ужасно несигурен за това решение, но предвид ситуацията бях длъжен да рискувам.

♦ *Извади си петдесет жълтици, запиши си кодовата дума „поп“ и премини на ► Епизод 20*

За щастие бях подготвен за тази ситуация. Само след минута ключалката изщрака, натиснах дръжката и вратата се отвори. С доволна усмивка влязох и затворих зад себе си. Намирах се в малка зала, от която тръгваше към коридор, който в последствие завиваше надясно. В залата имаше и стълбище надолу, а надписът „Тъмница“ над свода разсея всички колебания за избор на посока. Изглежда този път късметът ми се усмихваше.

◆ *Запиши си кодовата дума „дупка“ и премини на ► Епизод 97*

— Накъде сте тръгнали, глупаци? — подвикнах им спокойно от няколко метра. Те се сепнаха, спряха, а джуджето млъкна посредата на изречението си. — Какво сте се развикали по никое време, идиоти с идиоти?

Направих няколко крачки към тях и преди да успеят да реагират, зашлевих с всичка сила шамар на джуджето. Очаквах да му отнеме време да реагира, но преди да се усетя, той ми извъртя две толкова силни плесници, че от втората паднах на земята.

Вероятно вече лицето ми беше достатъчно насинено и се молах това да е всичко, но в същия момент той ме изрита с такава сила в бъбреците, че по чудо не изгубих съзнание. Джуджето се изхрани мазно отгоре ми, изпсува ме, но за щастие след това двамата си продължиха по пътя. Аз стоях няколко минути свит, скован и озъбен от болка, преди да успея да се поосвестя и изправа. Изплюх малко кръв и се запътих към префектурата, с надеждата, че там освен всичко ще могат и да ме поизлекуват, тъй като планът ми за боя неприятно се преизпълни.

◆ Премини на ► Епизод [69](#)

Стоях в комфортната тъмнина на улица „Рибарска“, а в далечината пред мен се издигаха стените на южната префектура. Входът ѝ бе осветен и дори сега, в средата на нощта, вътре имаше стражи. Малко след като застанах на това място, един от уличните патрули, общо от трима човека, се прибра в префектурата и след десетина минути отново тръгна из квартала.

Преди да действам, пообиколих, за да огледам отново цялото място. Префектурата бе допряна до сградата на „Втори Гамейски Гарнизон“, а до него пък имаше трета, по-ниска сграда. Трите дяляха общ двор, опасан от висока стена, а в най-отдалечената част той граничеше с градската стена.

Сърцето ми биеше поне два пъти в секунда, а умът ми щракаше бясно и претегляше всяка възможност за влизане в тази крепост. През изминалия ден също бях мислил по този въпрос, но въпреки всичко не намерих решение, в което да се чувствам напълно уверен.

Най-интуитивният вариант за мен бе да опитам да прескоча стената и да се промъкна през двора, а от там през задния вход на префектурата. Не можеше да няма такъв, все пак дворът бе на целия комплекс. Триметровата стена обаче бе внушителна и завършваше с метални шипове — със сигурност трудно за преодоляване препятствие. Щеше да е по-лесно да се покатеря през дворната порта за коне и каруци, но пък от двете ѝ страни имаше факли и лесно можеха да ме забележат там.

Разбира се, най-лесният начин за влизане в префектурата бе през главния вход. Лечебницата със сигурност работеше, независимо от часа, така че ако можех да намеря кой да ми хвърли един бой или ако имах отрова, можех да се вмъкна по този начин.

Трябваше да обмисля и кои от предметите си да скрия предварително отвън. Някои от нещата, които носех, биха събудили сериозно съмнение, ако стражите ги откриеха при влизане през предния вход, а други бяха обемни и можеха да ме затруднят или забавят.

◆ Преди да направиш своя избор, огради в дневника си всеки от предметите, които искаш да скриеш отвън, но считай тези предмети за липсващи, докато не бъде указано, че си ги получил обратно.

И така:

□ ... подбрах най-скришното за прескачане място на стената

▶ Епизод **59**

□ ... изчаках удобен момент за прескачане през портата ▶

Епизод **67**

□ ... потърсих някой да ме понатуна ▶ Епизод **85**

□ ... спрях се на пиенето на отрова (само ако имаш) ▶ Епизод

92

— Добре дошъл, юнак — усмихна се офицерът лукаво и приближи толкова близо до мен, че ми беше трудно да преценя дали ме оглежда, или души. — Очаквахме те по-рано, но по-добре късно, отколкото никога, нали така казват?

Той погледна към стражите и им се сопна да ме държат здраво. Мигновено и двамата ме стиснаха грубо и се почувствах като в огромни стоманени клещи.

— Лукав план си измислил, да се вмъкнеш тук по този начин. Сега ще ни разкажеш какви си ги намислил и кой те праща...

◆ Премини на ► Епизод **71**

Изтичането на последните секунди на деня ме завари на двадесетина метра от архимагьосническата порталия. Приближавах сградата бавно, защото исках да я огледам добре, преди да вляза. Отвътре се процеждаше съвсем слаба светлина, но все пак достатъчна да видя как някой се приближи да надникне през прозореца. В момента, в който предполагам, че е надзърнал, аз вече се бях долепил така до стената на същата сграда, че нямаше как да ме е видял. Приближих се до прозореца и се заслушах. Отвътре не се чуваше нищо.

□ *Можех да вляза* ► Епизод **63**

□ *или да се отдалеча бързо и да не се връщам* ► Епизод **90**

Прецених, че шансът някой да забележи в тъмното висящото на стената въже е минимален, а вероятността да трябва да бягаме бързо с Аврея не бе никак малка, затова оставих куката закачена горе и се спуснах внимателно по въжето.

◆ *Запиши си кодова дума „ласо“, зачеркни си от предметите „петметрово въже и кука“ и премини на ► Епизод **93***

— Още ми е зле — почти проплаках аз, превих се възможно най-правдоподобно и се хванах за корема. — Боли ме тук, отвътре.

◆ *Имаш ли умението „заблуда“?*

□ Да ► Епизод **88**

□ Не ► Епизод **94**

„Какво пък толкова?“, казах си и изгълтах на един дъх мечата отрова, защото се притеснявах, че ще има неприятен вкус. Оказа се дори сладникава и почти приятна. За момент се усмигнах доволно на този малък подарък от съдбата, след което се сринах на земята, сгърчих се и започнах да конвулсирам в агония. Устата ми бе широко отворена, не можех да си поема въздух, а от носът ми бликна кръв. Очите ми също кървяха и едва виждах света около себе си. Опитвах да издам някакви звуци, да извикам, но не успях дори и да изстена. С върховни усилия на волята и с трепереща ръка затърсих из екипировката си.

◆ *Имаш ли противоотрова за меча отрова?*

□ Да ► Епизод **74**

□ Не ► Епизод **98**

Облякох набързо новите дрехи, които бях подбрал така, че да се различават максимално от старите ми по вид, цветове и класа. След това извадих малкия комплект за дегизиране и се постарях да се нацапотя така, че дори и Гобин да не ме познае, ако ме срещне. Приложих най-доброто, на което ме е учил, като същевременно внимавах всичките промени да са деликатни и да не си личи, че съм ползвал козметика.

◆ *Запиши си кодова дума „вълкът“ и избери накъде да се насочиш:*

- *Към централната префектура ► Епизод **70***
- *Към южната префектура ► Епизод **78***

Поради късния час градът спеше толкова дълбоко, че беше трудно човек да си намери дори кой да го набие. Обикалях близо двадесет минути по улиците, минах покрай няколко затворили отрано кръчми, но за щастие накрая открих точно това, което ми трябваше. По една от тъмните улички към мен вървяха човек и джудже, и двамата видимо пияни. Джуджето, вероятно за ужас на всички, опитващи се да спят в тази махала, разправяше гръмогласно някаква история, а човекът се кикотеше, олюляваше се докато ходи и се подпираше на нисичкия си приятел. Именно шумът, който вдигаха, ми бе помогнал да ги откроя и да се насоча към тях. Не забелязах да носят никакви оръжия, нито имаха доспехи, а дрехите им ми изглеждаха евтини и прокъсани, доколкото успях да преценя на оскъдната светлина.

Продължих уверено и въпреки че вече бях само на няколко метра от тях, все още не ме бяха забелязали. Да си изпрося боя в такава ситуация изглеждаше лесно, но ме притесняваше да не съм попаднал на свестни хора, които да не отговорят на провокациите ми, тъй като все още бях малък.

□ *Реших да ги дразня и обиждам, докато не ме набият* ►
Епизод **77**

□ *или направо да използвам най-гнусните кръвни обиди, за които успея да се сетя* ► Епизод **91**

□ *А можех и да подхожда делово и да им предложа пари, за да ме понатупат (стига да имаш 2 жълтици)* ► Епизод **99**

Отидох до вратата на килията му и започнах да изпробвам ключовете един по един, а той жадно ме гледаше.

— Да момче, добре правиш! Точно така! Пусни ме само и ще ги изколя всичките! ВСИЧКИТЕ! Тези прасета!

Накрая намерих правилния ключ, а той почти ме изблъска с вратата, в желанието си да излезе.

— Ела — поведох го аз към стража, — тази сабя със сигурност ще ти е от полза.

— Дааа — отвърна той доволно и се приведе да вземе сабята.

Грабна я алчно и ми се озъби доволно. Безумните пламъци в очите му и животинската кръвожадност ме сковаха от страх. Изблъска ме встрани и хукна нагоре по стълбите.

Изправих се светкавично и без да губя и секунда се втурнах към Аврея, хванах я за ръка и я поведох нагоре по стълбите. От коридора на префектурата се чуваха викове и след секунди в ушите ми се впи безумния вой на рога за тревога, изпълни помещението и отлетя навън в тихото нощно небе, известявайки половината град за опасността. Вратата към двора беше отключена, както я бях оставил. Излязохме тичешком и застанахме пред стената. Всеки момент в двора щеше да е пълно със стражи и войници, а забележеха ли ни веднъж, бягството щеше да е невъзможно.

□ Ако владееш умението „Катерене“ ► Епизод [114](#)

□ Ако имаш кодова дума „ласо“ ► Епизод [132](#)

□ В противен случай ► Епизод [137](#)

Заметнах куката към горната част на стената, като се надявах ударът да е максимално тих. За мое щастие успях да я хвърля възможно най-леко така, че да мине над металните шипове. Звукът от сблъсъка на метал в камък бе ясен в тихата нощ, но едва ли някой можеше да го е чул, освен ако не се разхождаше наблизко из двора. Обрах луфта на въжето, докато куката не се захвана здраво в противоположния ръб на стената, напънах няколко пъти, за да се подсигурия и се покатерих пъргаво. Когато се изкачих, отделих няколко секунди, за да огледам двора. Беше пуст. На най-долния етаж отсреща, в сградата на гарнизона, светлините не бяха изгасени. Светлата стая се намираше точно срещу голямата порта и се благодарих на Бога, че не се покатерих оттам. От стаята нямаше видимост към сегашната ми позиция, а и бях в тъмното.

Замислих се какво да правя с куката и въжето. Можех да закача куката на външния ръб и да пусна въжето към двора, за да си осигурия бързо бягство. Ако някой излезеше в двора обаче, имаше шанс да ги забележи и да вдигне тревога. В крайна сметка:

□ ... оставих куката и въжето от вътрешната страна на стената ► Епизод **81**

□ ... прибрах куката и въжето ► Епизод **102**

— Лоша работа — смръщи се той и почеса брадата си. — Сега ще те оправим, синко. Само изчакай да отида до кабинета си да взема някои неща. Лежи си, не мърдай и не се тревожи — още малко и ще си напълно излекуван.

Изчаках няколко секунди, след като излезе от стаята, долепих ухо до вратата и заслушах как стъпките му се отдалечават. Взех екипировката си, открянах вратата и огледах. По коридора не се виждаше никой. Поех дълбоко въздух и се шумгнах отвън. Почти тичешком се добрах до завоя. Тук коридорът свършваше в малка зала, в която имаше врата, две прозорчета, които гледаха към задния двор и стълбище надолу. Надписът „Тъмница“ над свода разсея всички колебания за избор на посока.

◆ Премини на ► Епизод [97](#)

— Яката си загазил, юнак — усмихна се офицерът, след като видя на какво приличам. — Какво се мотате бе? Водете го в лечебницата и викайте попа! — сопна се той на стражите.

С единия от стражите тръгнахме по дълъг коридор, който водеше от входната зала към вътрешността на префектурата, а в дъното завиваше наляво. Повече от половината поставки за фенери бяха празни и осветлението беше слабо. Малко преди завоя влязохме в една от стаите. В помещението имаше шест легла, две по две наредени едно срещу друго, и няколко шкафчета. Решетките на прозорците бяха прекалено нагъсто, така че оттук нямаше да мога да избягам, ако се наложеше.

Седнах на едното легло и проследих внимателно с поглед как стражът остави екипировката ми долу. За моя радост този не бе от разговорливите и двамата мълчаливо зачакахме. Гледах в пода и се опитвах да изглеждам уморен и изтерзан, а не напрегнат. Вече бях на нокти и ми се искаше час по-скоро да намеря Аврея и да се измъкна от това място.

Не след дълго в стаята се появиха другият страж и свещеникът, който на пръв поглед изглеждаше в по-окаяно състояние и от мен. Въпреки че не беше много възрастен, кожата му бе набръчкана, имаше неподдържана и спластена брада, а кафявите му зъби ме отвратиха още когато отвори уста да ме поздрави. Под очите си имаше торбички, а на всичкото отгоре едвам ги държеше отворени — явно сега го бяха събудили заради мен.

— Доведи го за разпит, когато приключиш с лечението — подвикна единият от двата стража, преди да излязат.

— Добре, добре... — отвърна свещеникът и се доближи до мен. Лъхаше на ракия — Кажете сега, малък разбойник, какво ти има?

Обясних му накратко. Той ме накара да се съблека от кръста нагоре и заопипва корема ми. Изпитвах погнуса от докосването му, но трябваше да потърпя. Започна да мърмори тихо някаква непозната за мен молитва, от ръката му заструи слаба светлина и мигновено

почувствах как силите се завръщат в тялото ми, а болката отшумява. Когато приключи, след по-малко от минута, се чувствах абсолютно здрав.

— Мина ли? — озъби ми се той приветливо.

☐ *Можех да го излъжа, че още ме боли* ► Епизод **82**

☐ *да му се примоля за малко почивка преди разпита* ► Епизод

101

☐ *или да го нападна докато е до мен, възползвайки се от момента на изненадата* ► Епизод **109**

Нощта навлезе в малките си часове и минувачите започнаха да стават все по-малко. Градът вече спеше, а аз гледах да не се навъртам по осветени места и да бъда възможно най-незабележим. Предвид възрастта ми и късния час, всяка среща можеше да предизвика нежелано внимание към мен, а още повече се боях от стражевите патрули. Затова се държах настрана от големите улици и далече от префектурите.

Може би беше близо един часът, когато реших, че е време да действам.

◆ Ако владееш умението " заблуда" и имаш „резервен комплект дрехи“ и „комплект за дегизиране“ сред предметите си, можеш да попромениш вида си сега, стига да искаш ► Епизод **84**

Ако ли не, избери накъде да се насочиш:

□ Към централната префектура ► Епизод **70**

□ Към южната префектура ► Епизод **78**

— Накъде сте тръгнали, прошляци умрели? — подвикнах им спокойно от няколко метра. Те се сепнаха, спряха, а джуджето млъкна по средата на изречението си — Какво си се развикал пък ти с тая проскубаната брада бе, елф грозен?

Направих няколко крачки към тях и се изплюх в лицето на джуджето. Очаквах да му отнеме време да реагира или поне ударът му да е по-тромав, но явно яростта му бе толкова силна, че адреналинът беше преборил алкохола в тялото му. Дясното му кроше се заби първо в корема ми и веднага след това в лицето, изхвърляйки ме няколко метра назад и в безсъзнание.

Свестиха ме случайни минувачи на същата тази улица, а слънцето вече бе изгряло. Не знам колко ме бяха били, но се чувствах целия потрошен, може би имах счупени ребра и със сигурност пукната челюст. Екипировката ми я нямаше, а на всичкото отгоре миришех и на пикня.

Хората вече бяха отишли да викат стражите и искаха да се погрижат за мен, докато дойде някой. Без да им обяснявам каквото и да е, положих сетни усилия да се махна максимално бързо от това място и забързах към кладенеца, където трябваше да се срещна с Гобин. Не знаех какво да му кажа. Предполагах, че рано или късно ще ми прости, но вътре в мен споменът за провала на тази задача и неоправданото доверие щяха да останат завинаги.

КРАЙ

Избрах отровата — решение, широко използвано от хората в нашия занят, макар и по по-различен начин.

- Ако имаш „сърнена отрова“ и искаш да я изпиеш ► Епизод **64**
- Ако имаш „меча отрова“ и искаш да я изпиеш ► Епизод **83**
- Ако сред предметите си нямаш нито едната от двете или си размислил, направи нов избор на ► Епизод **78**

Прибягах приведен до задния ход на префектурата, огледах двора още веднъж и натиснах дръжката. Опитах леко да бутна вратата и изпсувах наум. Беше заключена, както и предполагах. Огледах ключалката. Не изглеждаше нещо изключително сложно, но нямаше да мога да се справя с нея без някакви инструменти за отключване.

◆ *Имаш ли „шперц“ или „ключарски инструменти“?*

□ *Да* ► Епизод **76**

□ *Не* ► Епизод **104**

— Не е възможно — смръщи се той. — Въобразяваш си вече, наплашил си се.

Оставаше ми:

□ *да му се примоля за малко почивка преди разпита* ► Епизод **101**

□ *или да го нападна докато е до мен, възползвайки се от момента на изненадата* ► Епизод **109**

Препятствието беше трудно, но бях тренирал и с по-сложни. Огледах внимателно пукнатините по стената в близките няколко метра, набелязах си най-удобните за захват и стъпване и започнах да се катеря внимателно нагоре. Когато стигнах ръба, отделих няколко секунди, за да огледам двора. Беше пуст. На най-долния етаж отсреща, в сградата на гарнизона, светлините не бяха изгасени. Светлата стая се намираше точно срещу голямата порта и се благодарих на Филеной, че не се покатерих оттам. От стаята нямаше видимост към сегашната ми позиция, а и бях в тъмното.

Нямаше какво да чакам повече. Прехвърлих се от другата страна на стената, провесих се и скочих долу.

◆ Премини на ► Епизод **93**

Отидох до вратата на килията му и започнах да изпробвам ключовете един по един, а той жадно ме гледаше.

— Да момче, добре правиш! Точно така! Пусни ме само и ще ги изколя всичките! ВСИЧКИТЕ! Тези прасета!

Накрая намерих правилния ключ, а той почти ме изблъска с вратата, в желанието си да излезе.

— Ела — поведох го аз към стража, — тази сабя със сигурност ще ти е от полза.

— Дааа — отвърна той доволно и се приведе да вземе сабята.

В същия момент забих странично във врата му ножа, който пък аз бях взел от агента. Оставих оръжието в него, той се олюля и трескаво заопипва дръжката, за да го измъкне. Гледаше ме невярващо и с нечовешка злоба.

— Копеле! — изхърка.

Без да губя и секунда се втурнах към Аврея, която стоеше смаяна на няколко метра от нас, хванах я за ръка и я поведох нагоре по стълбите. Вратата към двора беше отключена, както я бях оставил. Излязохме тичешком, помогнах ѝ да се покатери и двамата с бърза крачка се насочихме към изхода на града.

♦ *Запиши си кодовата дума „Феръл“ и премини на ► Епизод [124](#)*

Заслизах бавно по стълбите надолу, докато пред мен не се откри дългият коридор на тъмницата. Стените бяха каменни и неизмазани, а помещението беше влажно и мрачно, слабо осветено от няколко мъждукащи фенера, поставени на десетина метра един от друг. Веднага след стълбището вляво имаше голяма ниша с две дузини чували, няколко каци и един огромен шкаф, върху който бяха нахвърляни десетки дървени паници. От каците се носеше неприятна и остра миризма на нещо гнило и кисело. Когато слязох и от последното стъпало нещо изчвърча вляво от мен и се шумугна зад чувалите. Огледах коридора — продължаваше тридесетина метра, като от двете му страни през няколко метра имаше масивни дървени врати, които ми изглеждаха неразбиваеми, макар че бяха позагнили.

От малкото прозорче на една от стаите, двадесетина метра по-напред, струеше ярка светлина. До стената, малко след нея, бяха подпрени две бурета. Преглътнах и започнах да се промъквам натам. Отвътре се чуваше тих мъжки глас, а женските писъци, които нарядко долитаха иззад вратата бяха грозни и нечовешки. Напомняха ми грач на птица, но болката, вложена в тях, не можах да оприлича на нищо познато.

Преди да успея да взема някакво решение, мъжът вътре каза нещо, вече на по-висок глас. Дочух и някакво дрънчене на метал, след това удар на кожа в кожа, последван от писък. Намирах се само на няколко метра от вратата, а къntenето на тежки стъпки ми подсказа, че мигновено трябва да измисля как да действам.

□ Ако имах кинжал, можех да причакам мъжа и да го нападам изненадващо в момента, в който излезе от вратата ► Епизод **107**

□ Ако имах арбалет, можех мигновено да го заредя, да се изтегля крачка или две назад и да стрелям по противника си, венага щом излезе в коридора ► Епизод **117**

□ Можех и да прибягам от другата страна на вратата, да се скрия зад бъчвите и в следствие да се промъкна зад него ► Епизод **127**

Кръвта в очите ми се смеси със сълзи, а отчаяните ми опити да намеря нещо, което да ме спаси, съвсем скоро преминаха в гърчове. Бях направил потресаваща глупост и само Филеной можеше да ме спаси в тази ситуация. За мое нещастие той не се занимаваше с точно такива деяния. От болката съзнанието ми изпадна в шок и изключи завинаги. Скоро сърцето го последва и тялото ми остана да лежи безжизнено в тъмната уличка срещу южната префектура.

КРАЙ

— Хей!– подвикнах им спокойно от няколко метра. Те се сепнаха, спряха, а джуджето млъкна по средата на изречението си. — Искате ли да изкарате лесно две жълтици?

Направих няколко крачки към тях и изкарах две жълтици от кесията си.

— Искам да ме понабиете леко и са ваши. Две жълтици! — продължих.

Преди да успея да направя каквото и да било, джуджето ме хвана за яката, направи няколко крачки с мен и ме блъсна в стената на най-близката къща. При удара изохках и изпуснах двете жълтици.

— Давай останалите, хлапак, че иначе лошо! — изръмжа той и започна да ме пребърква.

— Помощ! Пом... — извиках, но той ме удари в корема и натисна устата ми с дебелия си космата ръка. С другата ме пребъркваше.

Смърдеше на ракия и пот, а погледът му беше лукав и доволен. Когато напипа кесията ми, успях да се дръпна, извиках пак и го фраснах с юмрук през лицето. Той на свой ред ме удари още два пъти в корема със силата на таран. Свлякох се на земята и едва не загубих съзнание. Изплюх малко кръв и безпомощно изгледах как двамата се отдалечават забързано.

Случилото се ме караше да се чувствам ужасно, но въпреки че бях останал без пари, лицето ми беше добре насинено и бях порядъчно набит, точно както първоначално исках. Макар планът ми да не сработи перфектно, нещата не се получиха толкова лошо.

Изправих се и се запътих към префектурата с надеждата, че там освен всичко ще могат и да ме поизлекуват.

◆ *Запиши стойността нула в графа „Пари“, запиши си кодовата дума „синеок“ и премини на ► Епизод 69*

За да го настигна се наложи да забързам малко темпото, но въпреки това стъпките ми останаха тихи и елегантни като на котка. Прецених движенията му и рязко извадих ножа от колана му. Противникът ми светкавично се извърна, но все още сабята висеше на колана му и имах възможност да го атакувам. Замахнах:

- ... към гърлото му ► Епизод **118**
- ... към корема му ► Епизод **126**
- ... към бъбреците му ► Епизод **134**

— Хммм — замисли се той и поглади брадата си. — Ами добре, синко, почини си малко.

Легнах на леглото, завих се с оставеното одеало и се обърнах на другата страна. Той поседя малко, сетне прекара няколко минути пред прозореца, прозя се няколко пъти и се насочи към вратата.

— Ти си почивай тук, аз ей сега се връщам — прошепна свещеникът, без да знае дали спя или съм буден.

Изчаках няколко секунди, след като излезе от стаята, долепих ухо до вратата и заслушах как стъпките му се отдалечават. Взех екипировката си, открянах вратата и огледах. По коридора не се виждаше никой. Поех дълбоко въздух и се шмугнах отвън. Почти тичешком се добрах до завоя. Тук коридорът свършваше в малка зала, в която имаше врата, две прозорчета, които гледаха към задния двор и стълбище надолу. Надписът „Тъмница“ над свода разсея всички колебания за избор на посока.

◆ Премини на ► Епизод [97](#)

Не знаех колко ще се забавя в префектурата, а светлината от сградата на гарнизона ме притесняваше. Прецених, че не мога да рискувам някой да забележи въжето, затова го прибрах заедно с куката обратно при екипировката си, прехвърлих се от другата страна на стената, провесих се и скочих долу.

◆ *Премини на* ► Епизод **93**

— Спрете! — изкрещя някой зад нас.

Аз вече бях излязъл на двора, но Аврея още беше вътре. Стражите бяха стигнали до завоя на коридора и сега тичаха към нас с извадени мечове. С ужас гледах Аврея, която се беше спряла точно на вратата. Тя пък ме гледаше уверено и решително, за първи път откакто я бях срещнал.

— Бягай! — промълви, пристъпи обратно в префектурата и затвори вратата зад себе си.

Нямаше да можем да се изкатерим, преди да ни хванат и тя го знаеше. Сега тя се пожертва за моето спасение и щеше да е безсмислено да се връщам при нея. Нямаше какво да направя повече. Паникьосан тръгнах да се катеря и окрилен от страха успях да се изкача. Прехвърлих се от другата страна, а от префектурата долетя тревожния вой на стражевия рог. Със сълзи побягнах към изхода на града, а от там се отделих от пътя и тръгнах през дворовете на къщите към най-близката гора, за да се отърва от преследвачите.

◆ Премини на ► Епизод [141](#)

Отделих повече от пет минути в опити да отключа с подръчни материали, но накрая загубих вяра в успеха на това начинание. Освен това се притеснявах, че някой отвън може да ме забележи, или че някой отвътре може да ме чуе. Изпсувах още веднъж наум и въпреки че бях стигнал толкова близо, реших да се махна оттук. Явно се налагаше да търся път през предния вход.

Покатерих се на стената, праметнах се отвън и забързано се отдалечих на безопасно разстояние, където да обмисля следващия си ход.

◆ *Върни се на* ► Епизод **78**

Без да губя и секунда се втурнах към Аврея, хванах я за ръка и я поведох нагоре по стълбите.

— Върнете се! ВЪРНЕТЕ СЕ! — чуваха се истеричните викове зад нас. — БЯГАААТ! ТРЕВОГАААА! БЯГААААТ! — крещеше бясно безумният затворник.

Когато се изкачихме в залата на префектурата, по коридора към нас оттекваха стъпките на няколко тичащи стража, които всеки момент щяха да се появят зад ъгъла и да ни застигнат.

◆ *Имаш ли „димка“ сред предметите си?*

□ Да ► Епизод **108**

□ Не ► Епизод **103**

Дори от толкова малко разстояние, изстрел в главата беше трудно начинание, а все още не владеех до съвършенство стрелбата с арбалет.

◆ *Имаш ли уменията „Стрелба“?*

□ Да ► Епизод [112](#)

□ Не ► Епизод [122](#)

Когато мъжът отвори вратата, аз вече стоях срещу него с кинжал в ръка. Беше висок, но слаб и за мой ужас носеше наметало на кралските наместници АрНам. В ръцете си държеше връзка ключове, а на колана си имаше сабя в ножница от дясната страна и нож отляво.

Само благодарение на изненадата можех да неутрализирам такъв опитен противник. Преди да успее да реагира, пристъпих напред и замахнах:

- ... към гърлото му ► Епизод **118**
- ... към корема му ► Епизод **126**
- ... към бъбреците му ► Епизод **134**

Вече държах димката в ръцете си и я запокитих без да се колебая в посоката, от която се чуваха стъпките. Тя се разби на пода и мигом цялото помещение се изпълни с гъст облак сив дим. Точно от завоя се чува кашляне и обърканите гласове на стражите. С Аврея бяхме вече до врата, когато в ушите ни се впи безумния вой на рога за тревога, изпълни помещението и отлетя навън в тихото нощно небе, известявайки половината град за опасността. Излязохме тичешком и застанахме пред стената. Всеки момент в двора щеше да е пълно със стражи и войници, а забележеха ли ни веднъж, бягството щеше да е невъзможно.

- *Ако владееш умението „Катерене“* ► Епизод **114**
- *Ако имаш кодова дума „ласо“* ► Епизод **132**
- *В противен случай* ► Епизод **137**

Внезапно се спуснах към него и го сграбчих за гушата, в опит да го задуша. Свещеникът обаче се оказа по-жилав, отколкото очаквах. Изкара ме от равновесие, отскубна се и затърча към вратата с писъци за помощ от стражите и Филеной.

Разбира се, опитах се да се измъкна, но нямаше къде да избягам и след кратка гонитба по коридорите ме хванаха.

◆ Премини на ► Епизод [71](#)

За да го настигна, се наложи да забързам малко темпото. Вече бях готов да го връхлетя с кинжал в ръка, когато той рязко се извърна. Явно ме бе забелязал, но все още сабята и ножът висяха на колана му. Пристъпих напред и замахнах:

- ... към гърлото му ► Епизод **118**
- ... към корема му ► Епизод **126**
- ... към бъбреците му ► Епизод **134**

Втурнах се право към външната врата, но за мое огромно разочарование беше заключена. По коридора вече се чуваха виковете на стражите, които идваха към мен. Разбира се, опитах се да се измъкна, но нямаше къде да избягам и след кратка гонитба ме хванаха.

◆ Премини на ► Епизод [40](#)

Когато стрелата достигна до агента, той още не беше извърнал напълно главата си към мен. Уцелих го малко под дясната му скула, стрелата проби бузата и челюстта му и потъна под ъгъл близо педя навътре в главата му. Той се строполи на заемята и не мръдна повече. Не ми беше нужно дори да го проверявам — знаех, че изстрелът го беше убил на място.

◆ Премини на ► Епизод [115](#)

Замахнах странично и преди противникът ми да успее да се предпази или да се отдръпне, забих кинжала в бъбреците му. Острието потъна надълбоко. Успях да завъртя дръжката, преди да ме отблъсне. Той се хвана за раненото място, а кръвта обагри дрехата и пръстите му. Опря се на стената и бавно се свлече на пода. Лицето му се бе сбръчкало от болка, а устата стоеше широко отворена, но дори и минимален звук не излезе от нея.

Засилих се и го изритах в главата. От удара той се просна встрани и изгуби съзнание. Вероятно щеше да оцелее, особено ако скоро попаднеше в ръцете на лекувател. Така или иначе, важното за мен в момента бе, че повече нямаше да е пречка за мисията ми.

◆ Премини на ► Епизод [115](#)

Повдигнах Аврея и ѝ помогнах да се хване за ръба на стената, после се изкатерих горе и оттам я доиздърпах. Дори не знам как успях да се справя толкова бързо, но след секунди двамата тичахме към изхода на града. За щастие успяхме да се измъкнем, преди някой да го заварди или да тръгне след нас.

◆ Премини на ► Епизод [124](#)

Приведох се към агента на АрНам и взех връзката ключове. Ножа му запасах на колана си, можеше да ми потрябва, а сабята реших да оставя, тъй като не владеех добре боя с такива оръжия. Пристъпих в стаята, погледнах жената вътре и онемях.

— Т-т-ти ли си Аврея? — попитах, макар вече да знаех отговора.

Тя кимна, без да откъсва поглед от мен, въпреки че си личеше, че едвам държи главата си изправена, а едно ѝ око бе посинено и затворено. Беше с обръсната глава, а в краката ѝ се търкаляха гъсти черни топки коса. Робата, която носеше, бе разпокъсана, разгърдена, а отдолу беше чисто гола. Подпухналото ѝ зачервено лице издаваше тежък побой, пръстите на краката ѝ бяха окървавени от изтръгването на ноктите.

Аврея висеше на две метални вериги, захванати през китките така, че да я държат в разпънато положение. Краката ѝ стигаха до пода, но не стъпваше, а висеше отпусната. В стаята имаше маса с какви ли не инструменти за измъчване, няколко стола, менче с вода, която сега бе червена и един огромен фенер, окачен на тавана.

Без да се поддавам на погнусата и ужаса, които изпитвах, пристъпих към нея и:

□ ... налях в устата ѝ оранжавата стъкленица, която Гобин ми бе заръчал да ѝ донеса ► Епизод **138**

□ ... се залових с освобождаването ѝ, без да споменавам за стъкленицата от Гобин ► Епизод **128**

Отворих дървеното сандъче с инструменти, подбрах тези, които изглеждаха най-подходящи и се върнах на столчето до Аврея. Бях решен да направя всичко по силите си, за да я освободя, независимо от риска и нужното време. В тази неудобна позиция ми беше много трудно да работя върху ключалката. След десет минути опити да я отворя се бях обезверил и ми идваше да се разплача, но не го направих и не се отказах. Аврея не промълви нито дума през цялото време и дори надниквах надолу към нея, за да се уверя, че е жива и в съзнание.

— Ще успея, потърпи още само малко — уверявах я на всеки няколко минути.

Многократно опитвах с едни и други инструменти. Когато ключалката изщрака, изпитах божествено облекчение и удоволствие. Аврея се оживи, погледна ме, изпълнена с благодарност и загърна дрехата си. Вече стоеше изправена на краката си, но все още едната ѝ ръка бе прикована и опъната към тавана. С втората ключалка се справих за три минути и веднага прихванах Аврея под мишниците, за да не се строполи на пода.

— Благодаря ти. Ти си момчето на Гобин, нали? — промълви тя едва.

— Да. Той ме прати, за да те спася — отвърнах.

— Родителите ти бяха добри хора — каза тя, сякаш от нищото.

◆ *Имаш ли „лечебен еликсир“?*

□ Да ► Епизод **121**

□ Не ► Епизод **131**

Вратата се отвори и в коридора излезе висок слаб мъж. Носеше наметало на кралските наместници АрНам, закопча колана си и понечи да заключи вратата с връзката ключове, които държеше в ръка. Явно ме забеляза с крайчеца на окото си и изненадано се извърна към мен. Пръстът ми натисна спусъка, стрелата излетя към него и измина за стотни седемте метра между двама ни.

Къде се бях прицелил:

□ *В главата* ► Епизод **106**

□ *В корема* ► Епизод **125**

□ *В гърдите* ► Епизод **133**

Замахнах към гърлото му, но ударът бе много труден, особено като се добави разликата между моя ръст и този на високия ми противник. Той успя да се отдръпне назад и едновременно изблъска ръката и тялото ми. Изпуснах кинжала и едва запазих равновесие, а когато вдигнах поглед, той вече държеше сабя в ръцете си. Ухили ми се злобно и прекара доволно език през зъбите си.

— ТРЕВОГА — извика небрежно. — ТРЕВОГААА!

Гласът му прокълтя като гръм в помещението. Без да сваля маниашката усмивка от лицето си, запристъпва към мен. Оставаше ми само да бягам.

◆ Премини на ► Епизод [130](#)

Отне ми малко време, докато намеря ключ от връзката на агента на АрНам, който да пасне за тази ключалка. За щастие на поредния опит резето изщрака и отворих вратата. Без да губя време в двора, се насочих към стената. Вече не се чувствах и толкова притеснен, че някой ще ме види, просто застанах на най-близкото място и започнах да се катеря. Прехвърлих се от другата страна и с бърза крачка се отдалечих направо към изхода на града.

◆ Премини на ► Епизод [141](#)

За да го настигна, се наложи да забързам малко темпото, но въпреки това стъпките ми останаха тихи и елегантни като на котарак. Стисках кинжала в обратен хват, тъй като не се притеснявах от обезоръжаване, а трябваше да нанеса многобройни атаки с възможно най-тежки поражения, преди противникът ми да успее да реагира.

Острието проблясна и миг по-късно го забих в гърба на агента, в областта на дробовете. Нанесох още няколко удара, а той бе парализиран от болка и не успя да се предпази. Падна на колене, а аз продължавах да го мушкам, докато не се уверих, че е напълно обезвреден. Дишането му беше плитко и учестено, кървава пяна потече от устата му и след по-малко от минута изгуби съзнание. Вероятно можеше да оцелее, ако скоро попаднеше в ръцете на лекувател. Така или иначе, важното за мен в момента бе, че повече нямаше да е пречка за мисията ми.

◆ Премини на ► Епизод [115](#)

Побързах да извадя лечебния еликсир, който носех, отпуших тапата и го подадох на Аврея. Знаех, че няма да я излекува напълно, но поне щеше да върне част от силите ѝ. Със сигурност в състоянието, в което се намираше в момента, нямаше да стигнем надалече.

С трепереща ръка тя надигна стъкленницата към устните си и жадно изгълта съдържанието ѝ. Преглътна, закашля се леко, затвори очи и се разплака. Прегърнах я плахо, защото ми беше неудобно от оскъдното ѝ облекло, а и се притеснявах да не я докосна по някоя от безбройните рани по тялото.

— Скоро ще си свободна, обещавам — казах ѝ. — Дръж се, още малко.

Отне ѝ двадесетина секунди да се отдели от мен и да се съвземе. Подсмръкна и избърса носа си с ръка. Едното ѝ око сега се бе поотворило, тя стоеше стабилно на краката си, а в погледа ѝ се четеше увереност. Повече от това не ми трябваше.

— Хайде — казах и я поведох извън стаята.

Прекрачихме тялото на агента и тръгнахме забързано към стълбището.

— Хей! — долетя глас от една от килиите вляво от нас. Подминахме го, но той извика още по-силно и гласът му огласи цялата тъмница — ХЕЙ! Отключете ми! Пуснете ме, или ще викам докато не събера всички стражи!

Спряхме се. Беше заврял брадясалото си лице между решетките на малкото прозорче на килията си. Стискаше металните пръчки с ръце и си личеше, че въпреки окаяното си състояние, преди време е бил доста мускулест. Можех:

□ ... да му отключа ► Епизод **86**

□ ... да му отключа и да го неутрализирам ► Епизод **96**

□ ... да го игнорирам и да продължим бързо нагоре ► Епизод **105**

□ ... или да му хвърля връзката с ключове и да продължим нагоре, без да го чакаме ► Епизод **140**

Когато стрелата достигна до агента, той още не се беше извъртял напълно към мен. Може би защото успя леко да наклони глава, стрелата не го прониза, а вместо това само раздра бузата му. Той изрева от болка, но без да се колебае или да губи време, извади едновременно сабята и ножа си и гневно ме погледна.

— ТРЕВОГААА! — изкрещя. — ТРЕВОГААА!

Гласът му прокълтя като гръм в помещението. Нямах никакво време да презаредя, а добре осъзнавах, че в близък бой нямам никакъв шанс срещу опитния воин. Пуснах арбалета в краката си. Оставаше ми само да бягам.

◆ Премини на ► Епизод [130](#)

Замахнах странично към бъбреците му, но той успя да се извърти, предпази се с лакът и ударът ми попадна някъде в областта на тазобедрената му кост. Мигновено той удари ръката ми и ме изблъска назад. Едва запазих равновесие, а когато вдигнах поглед, той вече държеше сабята в ръцете си и ме гледаше гневно.

— ТРЕВОГААА! — изкрещя. — ТРЕВОГААА!

Гласът му прокънтя като гръм в помещението. Осъзнавах добре, че нямам никакъв шанс срещу толкова опитен войн, въоръжен със сабя, а и стражите отгоре щяха да пристигнат всеки момент. Оставаше ми само да бягам.

◆ Премини на ► Епизод [130](#)

◆ *Запиши си кодовата дума „ангел“.*

След няколко часа се срещнахме с чичо ми и когато видях двама ни с Аврея, остана като вкаменен за няколко секунди. После тръгна към нас, прегърна Аврея и се разплака. Не бях виждал и една сълза в очите му, никога през дългите години, в които живяхме заедно, но този път плачеше като малко дете. Аврея също плачеше и го целуваше по бузите. След минута се отдели от нея, дойде към мен и ме вдигна във въздуха в прегръдката си.

— Понякога учениците надминават учителите си, момчето ми! Няма по-радостен човек от мен, че това се е случило с мен и теб.

Само това ми каза. В следващите няколко седмици тримата обикаляхме постоянно от град на град, а за мен вече имаше отделна стая в страноприемниците. Гобин каза, че съм достатъчно голям и че съм заслужил. Двамата излизаха на задачи по цели дни, а когато се върнеха ми разказваха какво и как са направили. След два месеца не беше останал жив нито един човек, замесен в заговора срещу тях.

КРАЙ

◆ *Поздравления! Ти достигна до най-добрия възможен край на този разказ и изпълни своята мисия по невероятен и несравним начин! Ако искаш да оцениш играта си или да научиш повече за поредицата „Заветът на Крея“, това можеш да направиш на [последните страници на книгата](#).*

Изстрел в областта на корема от такова разстояние не беше труден за мен. Стрелата изсвистя и се заби точно там, където се целех, промуши го и се подаде откъм гърба му. Агентът се подпря на стената, вече със сабя в ръка, и изстена. Дори и ранен, такъв опитен войн, въоръжен със сабя, щеше да е непосилно препятствие за мен и не посмях да вляза в близък бой с него. За секунда само се гледахме един друг — аз не можех да реша какво да правя, а той се бореше с болката, която изпитваше.

— Тревога... — промълви тихо той, после събра сили и изкрещя. — ТРЕВОГААА!

Гласът му прокълтя като гръм в помещението. В другата му ръка вече проблясваше острието на ножа, погледна ме гневно и запристъпва към мен. Нямах никакво време да презаредя, а и стражите отгоре щяха да пристигнат всеки момент. Пуснах арбалета в краката си. Оставаше ми само да бягам.

◆ Премини на ► Епизод [130](#)

Атака в областта на корема и гърдите бе най-лесно приложима и ефективна срещу неподготвен противник от такава близост. Преди да успее да се предпази или да се отдръпне, забих кинжала в корема му. Острието потъна надълбоко. Успях да завъртя дръжката, преди да ме отблъсне. Той се хвана за раненото място, а кръвта обагри дрехата и пръстите му. Опря се на стената и бавно се свлече на пода, охкайки.

Засилих се и го изритах в главата. От удара той се просна встрани и изгуби съзнание. Вероятно щеше да оцелее, особено ако скоро попаднеше в ръцете на лекувател. Така или иначе, важното за мен в момента бе, че повече нямаше да е пречка за мисията ми.

◆ *Премини на* ► Епизод [115](#)

Без да мисля повече прибягах от другата страна. Въпреки че минах покрай вратата само за миг, благодарение на набитото си око успях да видя, че има две ключалки и скромният ми опит подсказваше, че въобще няма да са прости за отключване. Свих се зад бъчвите и само секунда след това чух как вратата се отваря. Човекът пред нея заключи и двете ключалки и започна да се отдалечава. Надникнах бързо — беше висок, но слаб мъж и за мой ужас носеше наметало на кралските заместници АрНам. Връзката с ключове висеше на колана му. Освен нея имаше сабя в ножница от дясната страна и нож от лявата.

Прецених, че не мога да рискувам да се проваля с ключалките и че ще трябва да се справя с него. Преди да се е отдалечил, се надигнах и тръгнах приведен, с тиха стъпка след него. В пряк бой нямах шанс срещу такъв опитен противник, но се надявах изненадата да обърне нещата в моя полза.

- ◆ Имаш ли уменията „Прикриване“ и предмета „кинжал“?
- Да, имам и двете ► Епизод **120**
- Владее „Прикриване“, но нямам кинжал ► Епизод **100**
- Имам кинжал, но не владее „Прикриване“ ► Епизод **110**
- Не владее „Прикриване“ и нямам кинжал ► Епизод **129**

Трябваше да се кача на стол, за да мога да огледам ключалките на оковите, с които бе провесена. Бяха малки и изглеждаха сложни за отключване, може би по-сложни от всичко, на което бях тренирал досега. Дори с инструменти щеше да ми отнеме доста време да ги отключа, ако въобще успеех. Самите вериги пък бяха направени от кортит и нямах абсолютно никакви шансове да ги счупя или срежа. За момент се отчаях и жално погледнах към Аврея.

□ Ако имах „ключарски инструменти“, можех да опитам да се справя с ключалките, въпреки трудността им ► Епизод **116**

□ Ако не, оставаше ми единствено да ѝ помогна да изпие спасителната отвара от Гобин ► Епизод **138**

За да го настигна, се наложи да забързам малко темпото. Планът ми беше да измъкна ножа му и да го нападам с него, преди да успее да реагира. За нещастие обаче, ме усети малко преди да му връхлетия. Посегнах към дръжката на ножа, но той ловко се дръпна встрани и с преценено движение засили тялото ми в посоката, в която бях тръгнал. Едва запазих равновесие, а когато се извърнах пак към него, вече държеше сабята в ръцете си. Ухили ми се злобно и прекара доволно език през зъбите си.

— ТРЕВОГА — извика небрежно. — ТРЕВОГААА!

Гласът му прокълбна като гръм в помещението. Без да сваля маниашката усмивка от лицето си, запристъпва към мен. Оставаше ми само да бягам.

◆ Премини на ► Епизод [130](#)

Хукнах с всички сили нагоре по стълбището. Вземах стъпалата по четири наведнъж, без дори да поглеждам назад към агента.

◆ *Имаш ли кодовата дума „дупка“?*

□ *Да* ► Епизод **135**

□ *Не* ► Епизод **111**

Бях я освободил, но тя едва се крепеше на краката си и излизането от префектурата изглеждаше невъзможно. Стражите щяха да се появят всеки момент и беше цяло чудо, че още не бяха усетили промъкването ми или липсата на агента от АрНам. Докато се чудех как да се измъкнем, Аврея направи няколко крачки до масичката с мъчителските инструменти и взе в ръцете си дълъг двуостър нож, подобен на кинжал.

— Недей! — поклатих глава безсилно.

— Благодаря ти, момче. Сега бягай!

Преди да успея да направя каквото и да било, тя заби оръжието в сърцето си, падна първо на колене, а после по очи. Локва кръв започна да се образува бързо под тялото ѝ. Хванах главата си с ръце и опънах назад косата си. Въпреки всичките усилия, които положих, сега тя лежеше мъртва в краката ми.

◆ Премини на ► Епизод **136**

Едва ли някога през живота си съм взимал решение, което да ми се е отплащало по-добре от това, че оставих въжето и куката на стената. С Аврея се изкатерихме горе за секунди, прехвърлихме се от другата страна и тичешком се насочихме към изхода на града, преди някой да го заварди или да тръгне след нас.

◆ Премини на ► Епизод [124](#)

Изстрел в областта на гърдите от такова разстояние не беше труден за мен. Стрелата изсвистя и се заби точно там, където се целех, промуши го и се подаде откъм гърба му. Агентът се подпря на стената, вече със сабя в ръка, и изстена. Опитва се да каже нещо или да извика, но само направи измъчена гримаса, изпусна оръжието си и се свлече на пода. Дишането му беше плитко и учестено и след по-малко от минута изгуби съзнание. Вероятно можеше да оцелее, ако скоро попаднеше в ръцете на лекувател. Така или иначе, важното за мен в момента бе, че повече нямаше да е пречка за мисията ми.

◆ Премини на ► Епизод [115](#)

Успешен удар в бъбреците със сигурност щеше да ми донесе победа, но такава странична атака беше значително по-трудна от директната. Областта, в която ударът щеше да донесе търсения ефект, също не бе лесна за нацелване.

◆ *Владееш ли умениято „Бой с нож“?*

□ *Да* ► Епизод **113**

□ *Не* ► Епизод **123**

Излетях като подплашен заек през изхода към задния двор и още преди някой да излезе след мен, бях прескочил от другата страна на стената. Окрилен от страха си, продължих да бягам без да спирам и след минута бях извън града.

След няколко часа се срещнах с чичо на уреченото място. Разказах му всичко и той каза, че е нямало как да се справя по-добре. Не знам дали вярваше в думите си. В следващите няколко седмици бе угрижен и унил, но мисля, че обвиняваше по-скоро себе си, отколкото мен. Обикаляхме от град на град, без да се задържаме никъде, а той почти не се прибираше, не ядеше и спеше само по три-четири часа на ден.

От този ден нататък не споменахме и дума за Аврея, но изпитвах леко чувство за вина и провал, което остана с мен до деня, в който Гобин отиде на мисия и не се завърна.

КРАЙ

Няколко сълзи се отрониха от очите ми, но бързо ги избърсах и опитах да се стегна, защото сега нямах време за тъгуване. Аврея беше спасена. Сега трябваше да спася и себе си. Преминах бързо по коридора, после по стълбите и се озовах пред вратата, която водеше към задния двор.

◆ *Имаш ли кодовата дума „дупка“?*

□ *Да* ► Епизод **139**

□ *Не* ► Епизод **119**

Едва ли някога през живота си съм взимал решение, за което да съжалявам повече от това, че не оставих въжето и куката на стената. Аврея беше неумела и изтощена, а аз също не бях опитен в катеренето. Опитах се да ѝ помогна да се качи, но ни беше много трудно, а зад нас вече се чуваха виковете на стражите. Една стрела просвистя и отскочи от стената. Паникьосан тръгнах да се катеря успоредно с Аврея и окрилен от страха успях да се изкача, преди враговете ни да стигнат до нас. Погледите ни се срещнаха и със сигурност щях да помня нейния до края на живота си. Бе изпълнен с болка, мъка и отчаяние, а от големите ѝ тъмни очи потекоха сълзи. Втора стрела прелетя на сантиметри от главата ми, а най-близките стражи вече бяха на метри от нас с извадени мечове. Аврея се пусна и стисна юмруци, за да ги посрещне. Аз я погледнах за последно и се прехвърлих от другата страна. Нямахше какво да направя повече за нея.

Със сълзи на очи бягах към изхода на града, а от там се отделих от пътя и тръгнах през дворовете на къщите към най-близката гора, за да се отърва от преследвачите.

◆ Премини на ► Епизод [141](#)

— Ето, това е от Гобин. Каза, че ще ти помогне.

Отпуших тапата и поднесох оранжевата течност към окървавената ѝ уста. Помогнах ѝ да надигне глава и тя жадно изгълта съдържанието на стъкленицата.

— Благодаря ти, момче! Благодаря и на Гобин от мое име!

Тя затвори очи, а аз зачаках с надежда течността да ѝ помогне по някакъв невероятен и магически начин. Тялото ѝ потръпна няколко пъти, стегна се за момент и после се отпусна безжизнено. Приблжих се до нея и подвигнах уплашено името ѝ, хванах трескаво китките, после отворих и едното ѝ око и надигнах главата ѝ към фенера, само за да видя как разширените ѝ зеници не реагират на светлината.

◆ Премини на ► Епизод [136](#)

Вратата беше отключена, както я бях оставил. Излязох на двора, покатерих се по стената и с бърза крачка се отдалечих направо към изхода на града.

◆ *Премини на* ► Епизод [141](#)

Отидох до вратата на килията и почти наврях в ръцете му връзката ключове.

— Да, да, дай ми ги! Ще ги изколя всичките, само да изляза! ВСИЧКИТЕ! Тези прасета!

Без да губя и секунда, се втурнах към Аврея, която стоеше смаяна на няколко метра от нас, хванах я за ръка и я поведох нагоре по стълбите. Вратата към двора беше отключена, както я бях оставил. Излязохме тичешком, помогнах ѝ да се покатери и двамата с бърза крачка се насочихме към изхода на града. Когато чухме рога на тревогата в префектурата, вече бяхме извън градските стени и нямаше какво да ни спре.

◆ Премини на ► Епизод [124](#)

След няколко часа се срещнах с чичо на уреченото място. Отидох при него, прегърнах го и просто се разплаках. Чак после му разказах всичко. Това беше единственият случай, в който видях Гобин да плаче. Една самотна сълза се стече по дясната му буза. Той сложи ръка на рамото ми, погледна ме в очите и каза, че съм направил най-доброто възможно и че благодарение на мен душата на Аврея вече е свободна и избавена от мъките, на които е била подложена.

През следващите няколко седмици бе угрижен и унил. Прекарахме ги в постоянно обикаляне от град на град, без да се задържаме никъде, а той почти не се прибираще, не ядеше и спеше само по три-четири часа на ден.

Едно утро, след поредното му неколкодневно отсъствие, той се прибра, легна в леглото и преди да заспи погледна към мен със зареян поглед и каза:

— Всички, виновни за смъртта на Аврея, са мъртви. До един.

КРАЙ

◆ *Поздравления! Ти достигна до благополучен край на този разказ и изпълни своята мисия успешно! Ако искаш да оцениш играта си или да научиш повече за поредицата „Заветът на Крея“, това можеш да направиш на [следващите страници](#).*

ДНЕВНИК НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

Име на читателя:	...
Дата:	...
Оценка:	...
Кодови думи:	.....
Предмети:	.....
Умения:	.....
Пари:	...(=100,)
Бележки:	.....

ОЦЕНКА НА ИГРАТА

Няма по-добра оценка за играча от тази, че е достигнал до края на приключението. За по-амбициозните обаче тук е представена система за оценяване на играта. Своя резултат можете да получите, събирайки всички точки долу, които ви се полагат.

В тази книга-игра най-важното за оценката е колко сполучливо се е справил читателя — колко пъти е стигал до неуспешен край на задачата, преди да стигне до успешен такъв (или броят преигравания, ако си започвал отначало).

□ ако си преминал играта без нито един епизод, завършващ с неуспешен КРАЙ за героя (без нито едно преиграване), си запиши 50 точки

□ ако си достигнал дотук само с един неуспешен КРАЙ си запиши 30 точки

□ ако си успял да стигнеш до тук чак след два неуспешени КРАЯ си запиши 10 точки

□ ако три или повече пъти си достигнал до неуспешен КРАЙ започваш оценяването от 0 точки

□ ако имаш и двете кодови думи „принцеса“ и „графиня“ си добави +15 точки; ако имаш само едната от двете си добави +10 точки; тези кодови думи показват колко добре си успял да се информираш

□ за кодова дума „царица“ си добави +10 точки; тя показва, че си успял да се екипираш добре за задачата

□ ако имаш някоя от кодовите думи „синеок“ или „поп“ получаваш наказание –10 точки за наивно загубените пари; ако нямаш някоя от предните, но имаш кодова дума „епископ“ наказанието е само –5 точки

□ ако имаш кодова дума „ангел“ си добави +25 точки; как се получава тази кодова дума трябва да откриеш сам, ако не си го направил

РЕЗУЛТАТИ:

► Под 25 точки — Справил си се слабо. Трябва да обмисляш по-добре ситуацияите и да обръщаш внимание на детайлите.

► От 25 до 40 точки — Постижението ти е средно и въпреки че си се докопал до края е било с известна доза късмет и погрешни избори. Вероятно из книгата се спотайват още доста възможности за теб в ролята на Котарака, за които още не знаеш.

► От 45 до 55 точки — Изиграл си играта добре, но или си направил няколко погрешни избора, или някои от тайните на „Спасението на Аврея“ са останали скрити за теб.

► От 60 до 75 точки — Резултатът ти е много добър. Справил си се брилянтно, изпълнявайки почти безгрешно поставената задача.

► Над 75 точки — Въпреки наглед малката разлика в точките, този резултат говори за много по-голямо постижение от всички останали. Изглежда си постигнал всичко, което може да бъде постигнато в тази книга, но щом си тук — вече знаеш това и сам. Поздравления за отличната игра!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.